

C124 – BIN10

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2006-2007

13 maart 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de zogenaamde functionele uitbreiding van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en over een betere samenwerking tussen Brussel en Vlaanderen	1
Vraag om uitleg van mevrouw Else De Wachter tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de mogelijke gevaren in geval van delegatie van het budgethouderschap naar de gemeentesecretaris	3
Vraag om uitleg van de heer Erik Tack tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de vertegenwoordiging in gemeentelijke organen	8
Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over gemeentebelastingen op gsm-masten	11
Vraag om uitleg van mevrouw Hilde De Lobel tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het inzage- en afschriftrecht van de leden van de gemeente-, districts-, politie- en provincieraden en de raden voor maatschappelijk welzijn met betrekking tot agendastukken, e-mailberichten en geïnformatiseerde stukken	15
Vraag om uitleg van de heer Marnic De Meulemeester tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de gevolgen van de vernietiging van de verkiezing van een raad voor maatschappelijk welzijn	17
Vraag om uitleg van de heer Wim Van Dijck tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de erkenning van lokale islamitische gemeenschappen	21

Voorzitter: de heer Kurt De Loor

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de zogenaamde functionele uitbreiding van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en over een betere samenwerking tussen Brussel en Vlaanderen

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de minister-president, een politieke uitspraak vormt de aanleiding tot mijn vraag. Ik wil peilen naar wat de mogelijke praktische gevolgen daarvan zouden kunnen zijn. Het gaat om een politieke uitspraak van de Brusselse minister van Economie en Tewerkstelling, Benoît Cerexhe, die onlangs in een gesprek de denkpiste lanceerde van een functionele uitbreiding van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest.

Wij moeten iedere uitbreidingspiste, of het nu territoriaal of functioneel is, mentaal blijven afwijzen. Het probleem is dat het altijd om een uitbreiding in één richting gaat. Maar het gaat hier wel om een nieuw element. Tot nu toe hebben alle Franstaligen – en er zijn er nog altijd meer dan genoeg – gemakshalve gezegd dat Brussel institutioneel en territoriaal moet worden uitgebreid, en dat we dan wel zullen zien. Nu is er dan toch een minister die een andere piste opent en die zegt dat we minstens op het gebied van werk en mobiliteit de functionele uitbreiding bespreekbaar moeten maken. Dat sluit nogal nauw aan bij het begrip van het stadsgewest, vanuit sociaalgeografisch oogpunt bekeken. Verschillende geografen – ook Vlaamse, het zijn tenslotte wetenschapsmensen – hebben daarover de laatste twintig, dertig jaar studies gemaakt. Je hebt enerzijds de institutionele grenzen van het gewest, en anderzijds de economische grenzen. Die reiken – en ik druk me voorzichtig uit – tot Aalst, Mechelen, Leuven. Maar ook naar het zuiden: Waterloo, Nijvel – dat moeten we er wel bij zeggen.

Eén zwaluw maakt de lente niet. Deze minister is duidelijk in tegenspraak met het gros van zijn partijgenoten en taalgenoten. Wij moeten echter altijd op onze hoede zijn “wanneer de vos de passie preekt”.

Ik geef toch enkele cijfers. Wij weten dat er dagelijks 250.000 pendelaars vanuit Vlaanderen naar Brussel komen om te werken. Sommigen hebben het over 300.000 pendelaars. Nu, het is in elk geval in die orde van grootte. De Brusselse minister heeft zijn redenering blijkbaar opgebouwd vanuit het principe dat het aantal Brusselaars dat in Vlaams-Brabant gaat werken, in de

Vlaamse Rand rond Brussel, met 15 percent is toegenomen. Dat wijst op de nieuwe aantrekkingskracht die de Vlaamse economie uitoefent op de hoofdstad.

Dat is een interessante denkpiste, die we niet zomaar kunnen negeren. We moeten haar ook niet belangrijker maken dan ze is – maar men mag het mij niet kwalijk nemen dat ik als Vlaams volksvertegenwoordiger voor Brussel elke kans te baat neem om voor een betere samenwerking tussen Brussel en Vlaanderen te pleiten. Misschien niet voor een functionele uitbreiding an sich.

Erkent u het belang of de originaliteit van de politieke opening die de minister maakt? Bent u het met andere woorden eens met mijn interpretatie van het voorstel van de Brusselse minister? Ten tweede, en concreter: is er recent nog contact geweest tussen de Vlaamse en de Brusselse regering met betrekking tot economie, werk en mobiliteit? Drie: welke beleidsinitiatieven zal de Vlaamse Regering ontwikkelen om via structureel overleg de economische dynamiek van Brussel en de Vlaamse Rand als één economische regio zoveel mogelijk gezamenlijk te ondersteunen, in overleg en natuurlijk ook in wederzijds respect? In dit parlement zou ik het niet anders zeggen dan in het Brusselse Parlement. In de vorige legislatuur kon ik mij daar nog mee bezighouden: dezelfde vragen stellen in de twee parlementen en dan zien wat de reacties waren. Dat is nu gedaan. Ik denk dat wij over het algemeen wel de gevoeligheden en zeker de bevoegdheden van het Brusselse Gewest respecteren. Misschien niet altijd de gevoeligheid dat zij een derde gewest willen zijn. Zij zijn een volwaardig gewest. Of dat nu op dezelfde hoogte moet zijn als Vlaanderen en Wallonië, is een heel andere vraag. Met een wederzijds gesprek bedoel ik ook vooral: van hen naar ons, ten aanzien van de gevoeligheden van de bewoners in de Rand.

Ziedaar enkele openingen voor een vraag en een politieke positionering van uwentwege.

De voorzitter: Minister-president Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Ik wil vooraf zeggen dat ik de vraag en de invalshoek van waaruit ze is gesteld bijzonder waardeer. Als het ons echt menens is om ten dienste te staan van de mensen – en dat is toch onze kerntaak: mensen dienen – kunnen wij niet anders dan zeer aandachtig te zijn voor elke opening die wordt gemaakt en elke mogelijkheid die wordt gecreëerd om specifiek ten aanzien van de inwoners van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest te streven naar goede samenwerking en goede afstemming, en dat soms los van allerlei belangrijke symbolendiscussies, en soms ook los van

zeer emotionele benaderingen in de communautaire klassiekers – we zijn in de lente, het is zoals met de wielerklassiekers. Het is goed dat er daarnaast ook ruimte is om een aantal vernieuwende elementen aan te brengen.

Ik heb net zoals u, mijnheer Gatz, kennis genomen van de uitspraken van minister Cerexhe over de ‘functionele uitbreiding’. Het is goed om vast te stellen – en het is niet polemisch bedoeld – dat het vernieuwende en positieve hieraan is dat deze taal wordt gesproken door een Franstalige verantwoordelijke politicus, die in Brussel actief is en die het eens niet heeft over de territoriale of institutionele uitbreiding van Brussel. Het gaat hier over functionele, doelmatige uitbreiding. We zijn in de lente. Ik weet niet of er al zwaluwen zijn. “Een nieuwe lente, een nieuw geluid.” Mocht dit een zwaluw zijn, dan zou gelden: “Eén zwaluw maakt nog geen lente.” Ik vind dit in elk geval een positief geluid.

De heer Cerexhe wijst niet als eerste op de wederzijdse afstemming van de Brusselse en de Vlaamse economie. Al in 1998 heeft de SERV hier het concept ‘belangengemeenschap’ gehanteerd. Wie durft er vandaag ontkennen dat er een belangengemeenschap bestaat tussen Brussel en Vlaanderen? In het bijzonder in de Vlaamse Rand en bij uitbreiding de economische driehoek Leuven-Mechelen-Aalst, die dwars door Brussel loopt. In elk geval is Brussel aangewezen op Vlaanderen en is Vlaanderen voor een deel ook aangewezen op Brussel.

U hebt op een bepaald moment ook zelf gezegd dat Brussel en Vlaanderen aan elkaar vastgekoekt zijn – ik denk toch dat u dat woord gebruikt hebt. Dat is juist. Dat betekent dat overleg en samenwerking hoe dan ook wenselijk en nodig zijn. Ik kom daar straks op terug. Uit de verwevenheid tussen de Vlaamse en de Brusselse economie trek ik niet dezelfde conclusie als de heer Cerexhe. Een territoriale of institutionele uitbreiding vervangen door een functionele uitbreiding vind ik beter, maar het blijft natuurlijk uitbreiding.

Als we de zorgen zien die in Brussel leven en die in Vlaanderen leven ten aanzien van Brussel, zou ik durven stellen dat u vraagt naar politieke positionering. Ik zou voor Brussel veeleer een pleidooi houden voor functionele inbreiding, waarmee ik bedoel dat Vlaanderen zich moet aanmelden als een betrouwbare, voluntaristische, gedreven partner, om vanuit Vlaanderen ook een aantal problemen in Brussel mee te helpen oplossen. Niet vanuit een voogdijhouding, maar als partner kunnen we een aantal dingen aanpakken die ruimer dan in de Brusselse context moeten en kunnen worden aangepakt.

Ik denk dat minister Cerexhe gelijk heeft als hij zegt dat overleg en samenwerking tussen Vlaanderen en Brussel wenselijk en zelfs noodzakelijk zijn. Sinds het aantreden van de Vlaamse Regering is er meermaals bilateraal overleg geweest, dat voor een aantal ministers nog altijd

loopt. Maar ik onthul geen geheim als ik vertel dat een aantal dossiers de afgelopen jaren het overleg hebben bemoeilijkt. Ik denk dan aan de problematiek van de geluidsnormen rond Zaventem en ook bepaalde visies die in Vlaanderen leven ten aanzien van Brussel, botsen op afweerreacties van vooral Franstalige Brusselse politici en maken het niet evident om het overleg diepgaand en gedreven voort te zetten.

Dat belet niet dat verschillende vakministers overleg hebben gehad en overleg hebben met hun Brusselse collega’s, bilateraal of multilateraal. Vooral voor de domeinen Werk en Mobiliteit is er heel wat gebeurd, ook de voorbije maanden. Er is uiteraard de casus Volkswagen, waar naar aanleiding van de gebeurtenissen bijna wekelijks overleg was binnen de gemengd samengestelde crisiscel. Maar ruimer is er ook het akkoord dat minister Vandenbroucke heeft afgesloten met minister Cerexhe, over de vestiging van drie werkwinkels in het Brusselse Gewest, waarvan er op dit moment een operationeel is. Voor de twee andere wordt een locatie gezocht.

Er was ook overleg met betrekking tot het aanbieden van vacatures en het ‘aanbieden’ van werkzoekenden en ook het uitwerken van een website, waarop alle tewerkstellingsmaatregelen worden samengebracht waarvoor Brusselse werkzoekenden in aanmerking komen. Normaal gezien wordt dat initiatief volgende week voorgesteld.

In de sector Mobiliteit waren er de voorbije maanden geregeld contacten, uiteraard over het gemeenschappelijk ticket voor het openbaar vervoer en het Gewestelijk Expresnet, maar ook over de invoering van een wegvignet, maar dat had een ruimere context dan alleen Brussel. Minister Van Brempt signaleert mij dat ook met betrekking tot de afstemming van de wetgeving inzake verhuur van voertuigen met chauffeur en taxi’s overlegd werd, evenals over de afstemming van het gewestelijk fietsbeleid.

Mijnheer Gatz, voor zover ik weet, is er op dit moment geen gestructureerd overleg tussen de beide ministers van Economie, mevrouw Moerman en de heer Cerexhe. Om de economische dynamiek van Brussel en de Vlaamse Rand zo veel mogelijk gezamenlijk te ondersteunen, is het juist dat er zoveel mogelijk structureel overleg moet zijn.

Mijnheer Gatz, ik ga, mede naar aanleiding van uw vraag, samen met minister Anciaux kijken of het mogelijk is om op niet al te lange termijn een concreet initiatief te nemen. Uiteraard kan een meer structurele en meer continu volgehouden samenwerking, desnoods via nieuwe paden, niet los gezien worden van de agenda van de komende communautaire onderhandelingen, waar dit onvermijdelijk aan de orde zal zijn.

Wat mij betreft, moet het bij een verdere staatshervorming – en dat is conform het regeerakkoord – ook over Brussel kunnen gaan. In dat kader kunnen meer stringente afspraken worden gemaakt voor een permanent en gestructureerd overleg over andere materies dan degene die tot nu toe – werkgelegenheid en mobiliteit – het voorwerp uitmaakten van overleg. Ook logistiek beleid, ruimtelijke ordening enzovoort kunnen aan bod komen.

Ik denk dat voor heel wat domeinen de belangen van Brussel en Vlaanderen gelijklopend zijn. Het komt erop aan om vanuit een open benadering, met veel gezond verstand, te proberen die belangen samen te behartigen. Dat kan bijvoorbeeld via het sluiten van samenwerkingsakkoorden, zoals inzake de uitwisseling van vacatures. Ik denk dat dat model ook in andere domeinen aan de orde kan zijn. Daarnaast kan het nuttig zijn om de gemeenschappelijke belangenbehartiging van Vlaanderen en Brussel op een of andere manier te institutionaliseren. Dat lijkt me stof voor 10 juni.

Het statuut van Brussel is een belangrijke symbolische discussie. Mijnheer Gatz, ik denk dat we volledig op dezelfde golflengte zitten. Voor mij is Brussel een volwaardig, maar weliswaar een andersoortig gewest, al was het maar omdat de oppervlakte, de textuur en de functies van het gebied anders zijn dan in Vlaanderen en Wallonië. Het heeft geen enkele hiërarchische betekenis als we zeggen dat het hoofdstedelijk gewest een andersoortig statuut heeft en een andere positie heeft in ons institutioneel landschap dan de Franse en de Vlaamse Gemeenschap.

Het is goed om dat nog eens te onderstrepen en eraan toe te voegen dat het geen pejoratieve betekenis heeft. Ik denk dat de specifieke benadering van Brussel veel meer recht doet aan de specifieke opdrachten en eigenheden van het hoofdstedelijk gewest, dan het per se willen gelijkschakelen van Brussel met Vlaanderen en Wallonië.

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de minister-president, ik ben het eens met de strekking van uw antwoord, dus dat is goed nieuws.

U had het over communautaire klassiekers en wielerklassiekers. Op 10 juni komt de politieke tour aan de meet. Dan zullen we zien welke invloed dat heeft op de relatie Brussel-Vlaanderen. U hebt een hele reeks voorbeelden opgesomd van samenwerkingsmogelijkheden tussen Brussel en Vlaanderen. Ik denk dat daar verschillende gradaties in zijn. Zo is de samenwerking voor de invoering van een eenheidsticket voor het openbaar vervoer in en rond Brussel – een punctueel gegeven dat vrij belangrijk is voor de mensen – pas tot stand gekomen toen het probleem van het meervoudig ticket zich stelde. Dat is een eerstegraadssamenwerking die we minstens moeten kunnen handhaven. Een typevoorbeeld is het akkoord dat

minister Vandenbroucke heeft gesloten over de intergewestelijke mobiliteit van werkzoekenden. We moeten wel afwachten of dit op het terrein ook zoden aan de dijk zet, niet alleen voor de problematiek bij Volkswagen Vorst maar ook voor het algemene probleem, meer bepaald de frictiewerkloosheid in Vlaams-Brabant en de grote werkloosheid in Brussel.

Een andere vorm van samenwerking, misschien wel de moeilijkste, is de samenwerking over de gewestgrenzen heen. Mijnheer de minister-president, u hebt het gehad over de minister van Economie. Ik heb haar een paar jaar geleden een vraag gesteld over de samenwerking over de gewestgrenzen heen, meer bepaald inzake de digitale Zennevallei. Dat is een concept van Agoria Brussel. Vlak onder Antwerpen en tot in Waterloo, maar vooral in en rond Brussel ligt een hele reeks IT-bedrijven die op internationale schaal een equivalent zijn van wat in Ierland gebeurt met de IT-revolutie. Naast de inbreng van de privésector is ook een structurele beleidsmatige ondersteuning nodig.

Er moet een soort van kader worden gecreëerd om de concurrentie op internationaal vlak aan te gaan. Dat is wat Vlaanderen en Brussel nu soms naast elkaar doen. Ik breek hier dan ook een lans, niet alleen ten aanzien van minister Moerman maar ook ten aanzien van u, om het ook over dergelijke concepten te hebben. Die concepten zijn niet altijd even concreet maar hun belang kan wel concreet zijn. Ik hoop dat we de volgende maanden tot nog meer concrete vormen van samenwerking kunnen komen.

Minister-president Yves Leterme: U zegt terecht dat bepaalde noodzakelijk te behartigen evoluties de huidige institutionele begrenzingen en benaderingen overstijgen. Laat ons hopen dat er voldoende openheid van geest is aan onze kant en aan de andere kant. Ik neem nota van uw zorg, mijnheer Gatz. Ik zal met minister Anciaux nagaan of het niet mogelijk is om binnen een redelijke termijn initiatief te nemen om wat vaart te brengen in die samenwerking. Ik zal daartoe ook contact opnemen met minister Moerman, meer specifiek voor wat het economische aspect betreft.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Else De Wachter tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de mogelijke gevaren in geval van delegatie van het budgethouderschap naar de gemeentesecretaris

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb deze vraag ingediend naar aanleiding van wat hierover onlangs in de media is verschenen. Dat in intussen al een tijdje geleden. Door omstandigheden was mijn vraag een tijdje uitgesteld. Ondertussen is er ook al wat praktijkervaring sinds de invoering van het nieuwe Gemeentedecreet. De heer De Meulemeester heeft in die context al een aantal vragen gesteld over de financiële beheerder.

In de media werd gesteld dat het via het Gemeentedecreet mogelijk zou zijn fraude te plegen binnen de gemeenten, meer bepaald binnen de kleine gemeenten. Ik wil echter niet veralgemenen.

Indien het budgethouderschap door het college van burgemeester en schepenen zou worden gedelegeerd naar de gemeentesecretaris, dan is fraude niet ondenkbaar. Conform artikel 159, paragraaf 1 van het Gemeentedecreet is het college van burgemeester en schepenen hoofdbudgethouder. Op basis van artikel 159, paragraaf 2, eerste lid, van het Gemeentedecreet kan het college van burgemeester en schepenen het budgethouderschap in verband met aangelegenheden die ressorteren onder het begrip dagelijks bestuur delegeren aan de gemeentesecretaris. Artikel 159, paragraaf 2, van het Gemeentedecreet stelt dat de gemeenteraad de bevoegdheid heeft om te bepalen wat al dan niet onder het begrip dagelijks bestuur valt. Op grond van de parlementaire voorbereiding van het Gemeentedecreet gaat het dan om beheersdaden die in normale omstandigheden het lokaal bestuur niet jaaroverschrijdend binden, gewone leveringen en diensten alsook investeringen, op voorwaarde dat ze binnen hetzelfde boekjaar gerealiseerd of geleverd worden in normale omstandigheden. Wat overheidsopdrachten betreft, zal het in de praktijk gaan om alle overheidsopdrachten van werken, leveringen of diensten waarvan de geraamde waarde niet uitstijgt boven de 5.500 euro, BTW niet inbegrepen.

Indien de gemeentesecretaris budgethouder is, impliceert dit dat hij bevoegd is om de procedure van een overheidsopdracht te voeren, de overheidsopdracht te gunnen, de bestelling te plaatsen, de te betalen bedragen van deze opdracht te controleren en goed te keuren. Bovendien is de taak van de gemeentesecretaris fundamenteel gewijzigd sinds de inwerkingtreding van het Gemeentedecreet in die zin dat hij bij de betalingsopdracht als eerste bevoegd is om zijn handtekening te plaatsen. Daarmee bevestigt hij dat de uitgave wettig en regelmatig is.

De rol van de gemeenteontvanger is gewijzigd in die zin dat hij als tweede zijn handtekening plaatst op de betalingsopdracht aan de financiële instelling en hij voortaan een voorafgaande regelmatigheids- en wettigheidscontrole moet uitvoeren in de vorm van het verlenen van een voorafgaand visum. En precies hier knelt het

schoentje vermits het decreet bepaalt dat de gemeenteraad de mogelijkheid heeft om de categorieën van verrichtingen van dagelijks bestuur te bepalen die vrijgesteld zijn van het voorafgaand visum van de gemeenteontvanger. Indien dit het geval is, is het niet ondenkbaar dat de gemeentesecretaris hier vrij spel krijgt, met mogelijke fraude tot gevolg, vermits de voorafgaande wettigheids- en regelmatigheidscontrole wegvalt en de zogenaamde splitsing van overheidsopdrachten meer en meer in de praktijk zal plaatsvinden teneinde telkens de grens van 5500 euro niet te overschrijden en op die manier ook elke vorm van controle uit te hollen.

Pijnpunt is dat dit niet adequaat en sluitend kan worden opgevangen via het vastgelegde interne controlesysteem, vermits het Gemeentedecreet bepaalt dat het precies de gemeentesecretaris is die het interne controlesysteem vaststelt, na advies van het managementteam, daar waar de gemeenteraad het intern controlesysteem louter goedkeurt. Wie zal de gemeentesecretaris dan controleren? Misbruiken zijn op die manier niet ondenkbaar, vooral in kleine gemeenten.

Gelet op de voorgaande problematiek, had ik u, mijnheer de minister dan ook graag volgende vragen gesteld. Welke technische ingrepen of verfijningen zal de minister aan het Gemeentedecreet doorvoeren om in geval van delegatie van budgethouderschap door het college van burgemeester en schepenen aan de gemeentesecretaris mogelijke misbruiken en fraude volledig uit te sluiten? Zijn de opgelegde rapporteringsverplichtingen in hoofde van de gemeentesecretaris-budgethouder volgens de minister wel voldoende sluitend teneinde fraude en misbruiken tegen te gaan? Zo nee, welk alternatief zal de minister voorstellen?

De voorzitter: Mevrouw Vissers heeft het woord.

Mevrouw Linda Vissers: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik wil me aansluiten bij de vraag van mevrouw De Wachter want ik kan me er volledig in terugvinden. Ik wil de vraag wat opentrekken.

In 'Lokaal' van 16 januari jongstleden lezen we de titel 'Gemeentedecreet zet deur open voor Charleroiscenario'. Het Gemeentedecreet zoals het door de minister is ingevoerd, biedt mogelijkheden tot onregelmatigheden met openbare aanbestedingen. Zo wordt het alleszins verwoord in dit artikel door de stadsontvanger van Gent. Er wordt gewezen op een aantal factoren die onregelmatigheden mogelijk maken.

In het Gemeentedecreet wordt het systeem opgelegd dat door specialisten als problematisch ervaren wordt en in de praktijk tot grote problemen heeft geleid. In een kleine gemeente kan een secretaris-budgethouder een procedure voor overheidsopdrachten voeren, de

gunning doen en de bestelling plaatsen. Hij kan ook de te betalen bedragen van deze opdracht controleren en goedkeuren. Vervolgens kan hij de betalingsopdracht wettig verklaren en bovendien is dezelfde persoon ook nog eens verantwoordelijk voor het bewaken van het interne controlesysteem. Ten slotte mag hij ook nog rapporteren over die controle. Daarom sluit ik me aan bij de vragen die mevrouw De Wachter heeft gesteld en wil ik met aandrang aan de minister vragen of hij een bijsturing ziet van het decreet zodat door enkele, misschien kleine, technische aanpassingen, mogelijke probleemgevallen uitgesloten kunnen worden.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Ik wil mevrouw De Wachter en mevrouw Vissers danken voor hun vraag. Er zijn zo van die dingen die ineens komen bovendien en dan komt er een ministorm van in de media. Die gaat dan weer plotseling liggen en verder hoor je er niets meer van. U citeert bijvoorbeeld het 'Charleroiscenario'. Bij dergelijke beeldtaal denkt iedereen meteen: wat is daar aan de hand?

Ik ben het niet eens met de analyse. Mijn mensen kennen de ontvanger in kwestie vrij goed. Er is een nuance weggelaten die belangrijk is om alles in de juiste context te plaatsen. Ook in deze blijkt dat de soep niet zo heet gegeten wordt als ze wordt opgediend. Ik zal dat duidelijk maken. Uiteindelijk speelt de politieke verantwoordelijkheid. Hoe men het ook draait of keert, een college of gemeenteraad heeft ook nog een eigen verantwoordelijkheid en zij moeten geen situatie van blanco cheques creëren. Geen enkel systeem kan men volledig fraudebestendig maken omdat men werkt met mensen die regels correct kunnen toepassen of niet. Ik denk dat ik de tolk ben van de hele commissie als ik zeg dat onze ambtenaren, en zeker onze gemeentelijke topambtenaren, allemaal mensen van hoog niveau zijn, zowel inhoudelijk, als vanuit de gedrevenheid en betrokkenheid bij de sector en vanuit ethisch oogpunt. Ik geloof niet dat vandaag mensen op die stoelen zitten met de bedoeling te profiteren of dingen buiten de wet te doen. In de casus die hier wordt opgebouwd, gaat men kort door de bocht.

Regelgeving is één zaak, de toepassing ervan is een andere zaak. Het Gemeentedecreet heeft op beide facetten willen inspelen. Ik heb natuurlijk ook het artikel in De Morgen gelezen, waarnaar mevrouw De Wachter verwijst, alsook dat in het blad van de VVSG waar mevrouw Vissers naar verwijst. Het verhaal in De Morgen van Cathy Galle is verschenen naar aanleiding van de publicatie in het blad van de VVSG.

Ik ben van mening dat die ontvanger in zijn reactie een schakel in het geheel over het hoofd heeft gezien. Het artikel doet immers afbreuk aan de verantwoordelijkheid die de lokale bestuurders zelf zullen en moeten opnemen

bij het uitwerken van de concrete procedures, binnen de grenzen bepaald in het Gemeentedecreet. Die betreffen meer in het bijzonder de samenhang tussen de mogelijkheden van de delegatieregeling, maar daaraan ook gekoppeld, de procedures van rapportering en interne controle. De mate waarin het bestuur tot delegatie overgaat, bepaalt bijgevolg ook de wijze van rapportering en de organisatie van de interne controleprocedures. Dit geheel is een aaneengesloten redenering. Dit geheel van regelingen, en meer in het bijzonder hun samenhang, maakt essentieel deel uit van de lokale bestuursverantwoordelijkheid. In het artikel waar u naar verwijst, wordt die samenhang duidelijk uit het oog verloren.

Het Gemeentedecreet vertrekt van het principe dat de gemeenten zoveel als mogelijk zelf de verantwoordelijkheid dragen voor de organisatie en de financiering van hun democratisch bestuur. Dit idee van lokaal maatwerk is de rode draad doorheen het Gemeentedecreet. Over lokaal maatwerk en lokale autonomie krijg ik heel veel vragen. Het vragen, het inschrijven en in iets voorzien is één zaak; zorgen voor de toepassing is soms een andere zaak.

De decreetgever heeft dus resoluut gekozen voor meer autonomie voor de lokale besturen, waarbij rekening wordt gehouden met de verschillen tussen gemeenten, steden en centrumsteden. De gemeenten krijgen meer ruimte om op eigen maat een vernieuwend beleid uit te bouwen op het vlak van personeelsmanagement, organisatieontwikkeling, financieel beleid en inhoudelijke keuzes. Vanuit die gedachtegang zijn enkel de hoofdlijnen van de gemeentelijke organisatie opgenomen in het decreet. De lokale bestuurders moeten bijgevolg deze principes zelf concreet uitwerken.

Het principe van de lokale autonomie en de ruimte voor lokaal maatwerk wordt geconcretiseerd in de bepalingen rond administratieve organisatie en het financieel beleid en beheer. Ook hier heeft de decreetgever aan de besturen de mogelijkheid gegeven om tot een ruime mate van zelforganisatie over te gaan. Middelen hiertoe zijn onder meer de organisatie van de interne controle, maar ook de mogelijkheid tot delegatie van bevoegdheid inzake budgethouderschap en de bepaling van de definitie van dagelijks beheer.

Geachte collega's, ik zal het ook even hebben over de interne controlemaatregelen. Lokale autonomie gaat natuurlijk hand in hand met lokale verantwoordelijkheid. Vrijheid en verantwoordelijkheid zijn nu eenmaal begrippen die onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Als het college van burgemeester en schepenen beslist om de aangelegenheden van dagelijks bestuur te delegeren aan de gemeentesecretaris, dan is het de taak van elk individueel bestuur om na te gaan welke risico's eraan verbonden zijn en er de gepaste interne

controlemaatregelen voor te nemen. Zo kan de gemeenteraad bijvoorbeeld bepalen dat er steeds een visumverplichting geldt in de gevallen waarin de gemeentesecretaris budgethouder is. Bij de visumverplichting gaat het dan over de financieel beheerder, over de ontvanger.

Bovendien staat het de besturen vrij om naast de twee decretaal verplichte wettelijkheidscontroles nog bijkomende controles in te bouwen in de uitgavenprocedure. Dat heb ik de besturen ook al in mijn omzendbrief van 1 december 2006 aangeraden.

Een goede interne controle vereist functiescheiding, niet alleen om mogelijke fouten te voorkomen, maar juist als waarborg voor een degelijk bestuur. De gemeenten zijn immers verplicht te zorgen dat er een functiescheiding is in de processen. Eigenlijk is dat een basisbeginsel in de algemene organisatieleer.

Het interne controlesysteem, dat wel moet worden opgesteld door de gemeentesecretaris in overleg met het managementteam, moet minstens beantwoorden aan het principe van functiescheiding. Ik verwijs daarvoor naar artikel 100 van het Gemeentedecreet. Als een bestuur alles in handen legt van de gemeentesecretaris, dan is dat niet in overeenstemming met deze bepaling van het Gemeentedecreet. De gemeenteraad heeft voldoende vat op dat interne controlesysteem, doordat het decreet bepaalt dat dit systeem moet worden goedgekeurd door de gemeenteraad.

In mijn omzendbrief van 1 december 2006 heb ik toegevoegd dat het niet de bedoeling is dat de gemeentesecretaris elke kleine wijziging in het interne controlesysteem onmiddellijk voorlegt aan de gemeenteraad, maar wel minstens eenmaal per jaar. Het is bovendien aanbevelenswaardig op dat moment aan te geven hoe de eventueel vastgestelde gebreken of nieuwe situaties door de wijzigingen werden opgevangen of zullen worden opgevangen. Op die manier kan de gemeenteraad ook een goed zicht houden op de ingebouwde controlepunten bij de uitvoering van het beleid.

Deze samenspraak met de raad kadert ook in de vernieuwde visie op de werking van de gemeentelijke organen. De gemeentesecretaris moet immers jaarlijks ook rapporteren aan het college van burgemeester en schepenen en aan de gemeenteraad over de organisatie en de werking van het interne controlesysteem.

Het is wenselijk dat de rapportering door de gemeentesecretaris en de goedkeuring door de gemeenteraad tijdens dezelfde zitting gebeuren. Op deze manier kan de gemeenteraad het interne controlesysteem met voldoende kennis van zaken goedkeuren.

Een volgend punt gaat over de rapporteringsmaatregelen. Een mogelijke delegatie gaat ook gepaard met een

goede rapportering over de uitvoering van die delegatie. Ik merk in dit verband op dat het interne controlesysteem de rapporteringsverplichtingen van de personeelsleden die bij het systeem van interne controle betrokken zijn, moet beschrijven. Opnieuw kan elk bestuur hier op maat van de eigen organisatie beslissen wie, waarover, wanneer moet rapporteren.

Zoals reeds gesteld, is interne controle niet alleen de verantwoordelijkheid van elk personeelslid in de organisatie. Zelfs indien men niet voldoende functiescheiding zou inbouwen, is er nog steeds de financieel beheerder die registreert en in volle onafhankelijkheid de beheerscontrole uitoefent. Hij zorgt ook voor de rapportering aan de gemeenteraad en het college. Dat staat ook zo in artikel 165 van het Gemeentedecreet. Op die manier komen mogelijke malversaties onmiddellijk aan het licht.

Eenmaal de externe audit in werking zal treden – normaal gezien is dat tegen het einde van de legislatuur –, zal er nog een bijkomende garantie zijn dat mistoestanden worden vermeden of toch alleszins van korte duur zullen zijn. Conform artikel 265 paragraaf 3 van het decreet verricht de externe auditcommissie voor de vervulling van haar opdrachten een financiële audit, een nakomingsaudit en een operationele audit en is ze gemachtigd alle bedrijfsprocessen en -activiteiten te onderzoeken.

De externe auditcommissie rapporteert haar bevindingen en aanbevelingen aan de gemeente, en de gemeenteraad beslist op basis van het auditrapport over de mogelijke gevolgen die het bestuur aan het onderzoek zal geven. Ik heb het dan over artikel 266 van het Gemeentedecreet.

Ik wijs ook nog op artikel 108 paragraaf 2 en artikel 267 van het Gemeentedecreet. In het laatstgenoemde artikel heeft elk personeelslid het recht om de externe auditcommissie rechtstreeks op de hoogte te brengen van onregelmatigheden die hij of zij in de uitoefening van zijn of haar taak vaststelt. Artikel 108 paragraaf 2 bepaalt dat de personeelsleden die in de uitoefening van hun ambt nalatigheden, misbruiken of misdrijven vaststellen, een hiërarchische overste hiervan onmiddellijk op de hoogte brengen. Wanneer het om de gemeentesecretaris gaat, is dat het college van burgemeester en schepenen. Ik ben van mening dat het huidige decreet voldoende garanties inbouwt om mistoestanden te vermijden, zelfs indien de verplichte functiescheiding in het interne controlesysteem niet voldoende zou worden toegepast.

Geachte collega's, zoals u ziet, zijn er voldoende sleutels en sluisen ingebouwd om te vermijden dat iemand almachtig wordt en blanco cheques kan tekenen. Wat dat betreft, zijn er voldoende instrumenten, ook in het

decreet, ingebouwd om dit soort van malversaties of ontsparingen te voorkomen of te vermijden. De politici moeten echter ook hun verantwoordelijkheid dragen.

De secretaris is natuurlijk de eerste adviseur van het college. Hij is de eerste die aangesproken wordt bij problemen. Maar tegelijk is het de taak van datzelfde college om zijn leidende ambtenaar op te volgen als het gaat over goed bestuur en de verantwoordelijkheden die zijn toebedeeld. Dat zijn extra bevoegdheden die de betrokkene krijgt om te vermijden dat de gemeentesecretaris, met de ruime autonomie die hij krijgt, malversaties zou plegen.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord, dat ondanks mijn korte vragen heel uitgebreid was. Het gaat hier om een vrij technische aangelegenheid, zodat mijn enige bijkomende vraag is of wij eventueel over het antwoord kunnen beschikken. Het is nogal veel om te onthouden of te noteren.

Minister Marino Keulen: Het antwoord wordt u bezorgd, omdat ik het erg belangrijk vind. Ik heb achteraf ook de artikels gelezen in De Morgen en in het blad van de VVSG. In eerste instantie wilden we dat gewoon even bekijken, maar we hebben er op mijn kabinet toch over doorgepraat en doorgeredeneerd. Het is een defensieve reactie om te zeggen: "We gaan het bekijken, en als er moet bijgestuurd worden, doen we dat." Maar als je begint na te denken, stel je vast dat dit gewoon te flauw is voor woorden. Uiteindelijk blijft de verantwoordelijkheid van het college ook overeind. De mensen binnen het college moeten er maar voor zorgen dat ze, als ze een bevoegdheid delegeren, opvolgen dat die delegatie op een correcte manier wordt uitgeoefend, in dit geval door de gemeentesecretaris.

De voorzitter: De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Wij waren van bij het begin betrokken bij het Gemeentedecreet. Ik hoor nu op het werkveld dat heel wat burgemeesters en schepenen bedenkingen hebben bij de resultaten van het werk dat wij verricht hebben. Men kan er niet omheen dat in heel wat gemeenten de gemeentesecretaris heel veel macht krijgt. Een aantal secretarissen zeggen zelf dat zij niet verwacht hadden dat het in sommige, vooral kleinere gemeenten zo'n wending zou nemen.

Mijnheer de minister, u zegt dat er in een aantal sleutels voorzien is om daar te gepasten tijde op te reageren. U moet daarbij echter ook kijken naar de rol van de secretaris in het gemeentelijke organigram. De secretaris is immers degene die het organigram beheert. Ik kan me voorstellen dat het niet altijd eenvoudig is voor de mensen die in dat organigram terecht komen. Ik weet niet of we er goed aan gedaan hebben om de macht van de secretaris op die manier te bepalen. Ik heb in Bredene

gelukkig een heel goede secretaris, maar ik hoor toch dat men in een aantal andere gemeenten heel veel moeilijkheden heeft met de secretaris, omdat die denkt dat hij zich alles kan permitteren.

Minister Marino Keulen: Eigenlijk heeft men dat voor een deel aan zichzelf te wijten. Het is een kwestie van kunnen, niet van moeten. In het decreet staat heel duidelijk dat het college hoofdbudgethouder is. Het college móet niet delegeren, het delegeert enkel als het dat wil.

Bovendien waren de secretarissen al heel lang vragende partij om de wettigheids- en de regelmatigheidscontrole te doen. Toen ze dat verkregen, waren ze een beetje geschrokken, omdat dat toch een verantwoordelijkheid inhoudt.

Men kan vanuit de gemeente altijd organiseren dat de financieel beheerder ook een visumplicht heeft, zeker bij de belangrijke beslissingen, precies om te vermijden dat je rechter-en-partijsituaties krijgt, of dat diegene die controleert, begint met zichzelf te controleren. Dat soort situaties moeten we vermijden.

Als men vindt dat de secretarissen te veel macht hebben, is dat soms de bevestiging van een bestaande situatie. En ik blijf erbij: een goed college werkt constructief samen met de secretaris, maar iedereen kent ook zijn plaats. Er zijn natuurlijk ook gemeentebesturen – en dat kan zowel in grote als in kleine gemeenten – waar de secretaris door zijn anciënniteit de facto al machtig is. Als dat ook nog eens iemand is die heel hard werkt, die zich voor veel dingen interesseert en die op de hoogte is van het vergunningenbeleid, het personeelsbeleid, het financiële beleid enzovoort, komen er natuurlijk weinig andere mensen in beeld. Daar staat tegenover dat je een goede secretaris hebt, maar finaal moeten de verkozenen altijd rekenschap kunnen geven aan de kiezers en moet goed bestuur altijd primeren. Als het nodig is, moet men de gemeentesecretaris tot de orde roepen.

Almacht ontstaat alleen wanneer andere mensen, die mee verantwoordelijkheid dragen in de structuur, die macht laten aangroeien. Dat toont dan niet zozeer aan hoe sterk de secretaris is, maar wel hoe zwak het college en de gemeenteraad zijn. De politiek moet in deze zaak haar op de tanden hebben om constructief, maar toch kritisch met de leidende ambtenaren samen te werken.

De heer Jacky Maes: Mijnheer de minister, ik hoop dat u gelijk hebt, maar de realiteit is dat heel wat collega's in de gemeenten dezelfde bedenking maken als ik.

Minister Marino Keulen: Finaal ligt het voor een stuk bij jezelf. Op een bepaald moment moet je tegen je men-

sen – die je vertrouwt en met wie je een goede werkrelatie hebt – kunnen zeggen dat jij finaal de verantwoordelijkheid draagt en dat je die mensen kunt laten controleren. Als die mensen eerlijk zijn, zullen zij daar ook geen enkele moeite mee hebben. Het versterkt alleen hun positie als na de controle blijkt dat alles correct is.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Erik Tack tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de vertegenwoordiging in gemeentelijke organen

De voorzitter: De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack: Dank u, mijnheer de voorzitter. Mijnheer de minister, de gemeenteraadsverkiezingen zijn voorbij, de volgende verkiezingen kondigen zich al aan. Ondertussen zijn de gemeenteraden geïnstalleerd, zijn de burgemeesters benoemd en zijn de schepenen verkozen. Een volgende stap is dat in een aantal gemeentelijke organen de vertegenwoordigers van de gemeenteraad worden aangeduid, zo ook in de algemene vergadering van het plaatselijke werkgelegenheidsagentschap (PWA). Voor dat PWA is het wettelijk bepaald dat de politieke vertegenwoordiging van de gemeenteraad proportioneel moet verdeeld zijn tussen de meerderheid en de minderheid. Meer staat daarover niet in de wetgeving. Hoe de gemeente deze proportionele verhouding waarmaakt, volgens het systeem-D'Hondt, het systeem-Imperiali, op een rekenkundige manier of op welke manier dan ook, staat niet in de wetgeving vermeld. Daardoor verschilt de procedure om tot de verkiezing van die raadsleden in de algemene vergadering van het PWA te komen, van gemeente tot gemeente. Enige navraag leert mij dat het feit dat er niet in een duidelijke procedure is voorzien, hier en daar tot discussies aanleiding geeft.

Bovendien is het zo dat men in een aantal gemeenten pas op het ogenblik dat in de gemeenteraad de stemming voor die vertegenwoordiging is geagendeerd, aan de raadsleden meedeelt hoe de stemming juist zal verlopen. Het is evident dat de raadsleden die tot de meerderheid behoren, al op voorhand zijn gebriefd en heel duidelijk weten hoe ze zullen stemmen en op voorhand hebben afgesproken hoe ze moeten stemmen om de juiste personen vertegenwoordigd te zien. De raadsleden van de oppositie zijn daarin niet gekend en worden op die manier gediscrimineerd. Pas op het ogenblik dat ze tot stemmen moeten overgaan, vernemen ze hoe er gestemd wordt.

In die context is het duidelijk dat een aantal gemeenten een procedure hanteren waarin de raadsleden van de meerderheid, doordat ze talrijker zijn, bepalen wie van

de oppositie in de algemene vergadering van het PWA zal zetelen. Men zou dat anders kunnen doen. Als alle raadsleden in één ronde zouden worden verkozen en elk raadslid zou één stem krijgen, dan is het evident dat de oppositiepartijen ook vertegenwoordigd zouden zijn volgens hun juiste grootte. Maar in een aantal andere systemen zorgt de meerderheid ervoor dat zij de stemming in de hand houdt, om op die manier de door haar gewenste kandidaten in die raad te krijgen. Daar staat de poort open voor misbruiken. Het is bijvoorbeeld mogelijk dat de meerderheid een raadslid kiest dat niet over de grootste kritische instelling beschikt of niet het mondigst is.

Sommige meerderheidspartijen hebben natuurlijk het liefst dat in organen de oppositie wordt vertegenwoordigd door mensen van wie ze de minst kritische instelling zullen ervaren. Maar het systeem geeft ook aan overlopers van de minderheid naar de meerderheid de mogelijkheid om in die raden als deel van de minderheid te zetelen. Iemand die in de verkiezingen tot een oppositiepartij behoort, maar die zeer snel na de verkiezingen beslist om naar de meerderheid over te lopen, behoort wettelijk nog altijd tot de oppositie want hij is verkozen op een lijst die deel uitmaakt van de minderheid. Een fractie wordt geacht te bestaan uit raadsleden die op een lijst zijn verkozen. Ook een lid van de minderheid dat overloopt naar de meerderheid, blijft tot die minderheidsfractie behoren en kan op die manier worden gekozen in een raad, zogezegd om de oppositie te verdedigen, hoewel hij aan de tafels van de meerderheid meezit.

Daarom heb ik voor u enkele vragen. Eén: is het toelaatbaar dat de stemprocedure niet vermeld is in het gemeenteraadsdossier dat voor de gemeenteraadszitting ter inzage ligt van alle raadsleden, en dus ook van de oppositie? Twee: vindt u het als minister correct en aanvaardbaar dat een stemprocedure wordt gehanteerd die ervoor zorgt dat de vertegenwoordiging van de minderheid bepaald wordt door de meerderheid? Drie: plant u enig initiatief om richtlijnen op te stellen om in de toekomst discussies hierover te vermijden – discussies die, als ze voldoende gestuurd en voldoende democratisch onderbouwd zouden zijn, eigenlijk zinloos zouden zijn?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Dit is een interessante vraag omdat iedereen die een beetje eerlijk is, een aantal zaken zal herkennen vanuit zijn eigen lokale politieke ervaring. Mijnheer Tack, in uw vraag steekt een duidelijke analogie met de vraag die de heer Strackx op onze bijeenkomst van 6 februari heeft gesteld over de evenredige samenstelling van de gemeenteraadscommissies. Ik zal hier een paar algemene beschouwingen geven en dan punctueel antwoorden.

In mijn antwoord, mijnheer Tack, heb ik er toen op gewezen dat het de bedoeling van de decreetgever is geweest dat door de gemeenteraden opgerichte commissies een afspiegeling zouden zijn van de gemeenteraad zelf. Vandaar dat paragraaf 3 van het artikel 39 van het Gemeentedecreet het algemene principe bevat dat de mandaten in iedere commissie die door de gemeenteraad wordt opgericht, evenredig moeten worden verdeeld over de verschillende fracties waaruit de gemeenteraad bestaat. De concrete samenstelling gebeurt op basis van voordrachten die door de fracties worden ingediend, ongeacht het aantal leden dat de fracties tellen.

Daarbij komt het aan de gemeenteraad zelf toe om te bepalen welk systeem van evenredige verdeling wordt toegepast. Ik verwijs in dat verband ook naar paragraaf 5 van het artikel 39, dat bepaalt dat het huishoudelijke reglement de nadere regels vaststelt inzake, concreet, de samenstelling en de werkwijze van de commissie, alsook inzake de toekenning van presentiegelden. De regeling die het gemeentelijke reglement organiseert, mag vanzelfsprekend geen afbreuk doen aan de bedoelingen van de wetgever. Wanneer dat toch zou gebeuren, kan daartegen bezwaar worden ingediend bij de toezichthoudende overheid. Dat is ook wat ik u zou aanraden. Het is altijd heel moeilijk om op een dergelijke casus te reageren. Je kunt dat doen vanuit de buik, maar dat is in mijn positie altijd moeilijk omdat ik zelf toezichthouder ben. Dien dus klachten in. Iedereen moet krijgen waarop hij recht heeft. De regels liggen vast en moeten correct worden toegepast, wie er ook bestuurt.

Met betrekking tot de andere organen waarin de gemeenteraad vertegenwoordigers aanwijst, met toepassing van het evenredigheidsbeginsel, gelden dezelfde principes, voor zover de wet of het decreet geen specifieke regeling bevatten. Dat betekent dat de gemeenteraad beslist welk systeem van evenredigheid wordt toegepast, zonder dat de bedoeling van de wetgever met betrekking tot het bekomen van de proportionaliteit in het gedrang kan worden gebracht. Ik verwijs in dit verband in het bijzonder naar artikel 42 van het Gemeentedecreet, dat stelt dat de gemeenteraad bevoegd is om het beleid van de gemeente te bepalen en daartoe algemene regels kan vaststellen. De gemeenteraad legt de gemeentelijke reglementen vast. Die hebben onder meer betrekking op het inwendige bestuur van de gemeente.

Uw vraag gaat over een specifiek orgaan, de PWA-raad. Dat orgaan is in het leven geroepen door de wet houdende sociale bepalingen van 30 maart 1994. Daarbij werd een artikel 8 ingevoegd in de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, dat bepaalde dat een gemeente of groep van gemeenten een plaatselijk werkgelegenheidsagentschap moeten oprichten, in de vorm van een vereniging zonder winstoogmerk. De wet stelt dat deze vereniging paritair moet zijn samengesteld uit leden van de

gemeenteraad of -raden of/en leden van de organisaties vertegenwoordigd in de Nationale Arbeidsraad. De leden van de gemeenteraad moeten proportioneel worden aangewezen tussen meerderheid en minderheid. Mijnheer Tack, dat betekent dat de delegatie van de gemeenteraad de samenstelling van de gemeenteraad moet weerspiegelen. Een en ander blijkt ook uit de voorbereidende werken van voornoemde wet.

Om die proportionaliteit met zekerheid te bewerkstelligen, zou de gemeenteraad een bijzondere wijze van stemmen moeten hanteren, bijvoorbeeld zoals voorgeschreven voor de raad voor maatschappelijk welzijn. In een arrest van 11 december 1996 in een zaak waarbij de gemeente Wommel was betrokken, heeft de Raad van State echter gestatueerd dat de wet van 30 maart 1994 een dergelijke handelwijze niet toelaat, en dat dit evenmin het geval is voor een verdeling van de mandaten over de verscheidene fracties waaruit de gemeenteraad is samengesteld. Dat is belangrijk. De door de federale wetgever bedoelde proportionaliteit mag slechts worden vermoed als verwezenlijkt, als uit de beraadslagingen de stemming in de gemeenteraad blijkt dat de aanstelling van de leden van de gemeentelijke delegatie geen tegenspraak oproept.

Verder stelt de Raad van State dat de keuze van de vertegenwoordigers in de PWA-raad moet gebeuren uit een lijst van kandidaten voorgesteld door meerderheid en oppositie.

Ik ga nu in op de concrete vragen. De gemeenteraad, en niet het college, beslist reglementair over de te hanteren stemprocedure, tenzij die voor een bepaald orgaan wordt geregeld in een specifieke wetgeving. Dat betekent dat de procedure vooraf – bijvoorbeeld de termijn waarbinnen dossiers ter inzage voorliggen voor de verkozenen – duidelijk is voor alle raadsleden, zonder dat die procedure afzonderlijk ter inzage moet worden gelegd. Er is geen bezwaar tegen dat de voorbereidende stukken de stemprocedure in herinnering brengen.

Als de wetgever het principe van de proportionaliteit bepaalt, moet het uiteindelijke resultaat van de stemming daaraan beantwoorden, ongeacht de gevolgde stemprocedure. De gemeenteraad is bevoegd om dit reglementair te organiseren.

Mijnheer Tack, als u een probleem hebt, kan ik u alleen maar aanraden om een klacht in te dienen. Vanuit de buik en spontaan reagerend vind ik dat de handelwijze waarbij de meerderheid bepaalt wie de vertegenwoordiger van de oppositie is, niet kan. Ik spreek me niet uit over een concreet geval. U moet maar een klacht indienen ter zake. Ik probeer steeds correct om te gaan met iedereen. Zeker in deze job is dat uitermate belangrijk. Hier is het zo dat de meerderheid zou bepa-

len wie de goede opposanten zijn. Het zou de meerderheid zijn die mensen die, omwille van welke opvatting dan ook, haar het minst in de weg leggen, zou belonen, en andere mensen zou straffen.

Ik stelde al dat de gemeenteraad bevoegd is om te beslissen over haar vertegenwoordiging in gemeentelijke organen en bovendien reglementair bevoegd is om te beslissen over de stemprocedure. Een raadslid dat meent dat afbreuk wordt gedaan aan die wettelijke regeling in een concreet geval, kan daartegen bezwaar indienen bij de toezichthoudende overheid, in casu bij de provinciegouverneur of bij mezelf als minister van Binnenlands Bestuur.

Ik meen dat ik met dit antwoord ook vrij specifiek ben geweest.

De voorzitter: De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitgebreide antwoord.

U zegt dat de wijze van stemmen door de gemeenteraad moet worden bepaald. Eigenlijk zou de gemeenteraad zich daarover dus in een apart punt, in een vergadering voorafgaand aan de concrete stemming over de samenstelling van de PWA-raad en misschien ook aan andere stemmingen, moeten uitspreken. Dat zou dan moeten gebeuren enkele dagen voor de gemeenteraadszitting waarop de stemming moet plaatsvinden, waarna de oppositie moet worden meegedeeld hoe er moet worden gestemd.

Minister Marino Keulen: Het huishoudelijk reglement bepaalt dat.

De heer Erik Tack: Als dat erin staat.

Minister Marino Keulen: Daar vindt u die regeling.

De heer Erik Tack: Ik heb een vraag gesteld over de PWA-raad, maar ondertussen word ik al geconfronteerd met een ander concreet geval. Decretaal moet een aantal mensen die met raadgevende stem zetelen in de raad van bestuur van intercommunes tot de oppositie behoren. Ook daar zal, als een bepaalde stemprocedure wordt gehanteerd, het opnieuw de meerderheid zijn die zal bepalen wie van de minderheid in die intercommunes zal zetelen. Het zullen de brave mensen zijn, die eigenlijk hun job als oppositielid het minst goed doen, die verkozen zullen worden. 'The duty of the opposition is to oppose. Those who do not oppose', zijn natuurlijk de braafste raadsleden en behoren stilzwijgend bijna tot de meerderheid. Een raadslid of parlementslid dat geen oppositie voert, maakt voor mij stilzwijgend deel uit van de meerderheid. Het is nochtans zijn taak om oppositie te voeren. Hij is verkozen, als hij niet tot de meerderheid

mag behoren, om zijn taak te volbrengen als lid van de oppositie. Degenen die zwijgen, worden natuurlijk in de raden afgevaardigd. Het zijn dus de minst mondige en minst kritische mensen van de zogenaamde oppositie die verkozen zullen worden.

Iemand die tot de oppositie is verkozen, maar zeer snel overloopt naar de meerderheid, kan in feite als lid van de oppositie deel uitmaken van al die organen. In wezen wordt hij door de meerderheid beschouwd als lid van de meerderheid, maar volgens de partij waartoe hij behoort, zit hij eigenlijk in de minderheid. Aangezien hij tot de minderheid behoort, gaat hij zagezegd die minderheid verdedigen, hoewel hij, na de overloperij, eigenlijk tot de meerderheid behoort.

Mijnheer de minister, de democratie heeft haar rechten. Als de kiezer bepaalt dat een partij, die nadien tot de oppositie gaat behoren, veruit de grootste is van alle oppositiepartijen, is het een democratisch recht dat die partij in alle organen vertegenwoordigd wordt.

Men kan klacht indienen, maar zolang men er de meerderheid niet op kan betrappen dat zij ingaat tegen de wet of de uitspraak van de Raad van State, is een klacht zonder voorwerp en wordt die beter niet ingediend.

Op basis van alles wat ik heb gehoord, is het heel goed mogelijk dat een oppositiepartij, die met lengten voor-sprong de grootste oppositiepartij is, blijvend uitgesloten kan worden uit alle organen. De meerderheid kan de stemprocedure aanpassen, zodat zij bepaalt wie zal zetelen. In een gemeente met een oppositiepartij met tien zetels en een oppositiepartij met twee zetels, kan de meerderheid voor alle organen de oppositiepartij die slechts door twee gemeenteraadsleden wordt vertegenwoordigd, afvaardigen. Telkens kan de grootste oppositiepartij buitenspel worden gezet.

Ik denk, ongeacht alle wettelijke en decretale voorzieningen, dat dit democratisch niet kan. De bevolking kan kiezen voor een partij en ervoor zorgen dat die partij zelfs de grootste van de gemeente is, maar die partij wordt overal buitenspel gezet. Ik kan me niet indenken dat dat de bedoeling van de wetgever is. Mijnheer de minister, toch hoor ik uit uw antwoord dat dat kan.

Mijnheer de minister, plant u enig initiatief om bij dergelijke situaties weerwerk te geven? Mijn democratisch gevoel zegt dat dit oneerlijk is, niet alleen tegenover de verkozenen, maar vooral tegenover de bevolking.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Tack, u spreekt nu zowat een geloofsbelijdenis uit.

Ik denk dat ik duidelijk ben geweest. Vanuit mijn buikgevoel vind ik het niet correct dat de anderen gaan bepalen wie de groep van de oppositie zal vertegenwoordigen.

gen. Ik blijf bij mijn standpunt dat het goed is om klacht in te dienen als het gaat over concrete casussen. Ik denk niet dat men kan zeggen dat wij de wet arbitrair toepassen.

Het gevaar is dat het algemeen principe te pas en te onpas wordt gebruikt, maar vooral ook wordt misbruikt. Mijnheer Tack, dien klacht in en als blijkt dat de wetgeving wordt miskend of niet op een correcte manier wordt toegepast of uitgevoerd, zullen we daartegen optreden. Iedereen krijgt waar hij recht op heeft. Ik heb ook geen moeite om dat aan iedereen toe te geven, als blijkt dat dingen niet correct verliepen.

De voorzitter: De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack: Mijnheer de minister, ik hoop dat uw buikgevoel gelijk zal zijn aan de wet of het decreet op basis waarvan ik klacht zou moeten indienen. Ik vrees dat ik bot zal vangen als ik klacht indien, omdat uw buikgevoel niet gelijk is aan het decreet.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over gemeentebelastingen op gsm-masten

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de minister, op vrijdag 9 februari hebt u een persmededeling de wereld ingestuurd, waaruit blijkt dat u een omzendbrief hebt opgemaakt waarin de gemeentebesturen wordt aanbevolen om gemeentebelastingen op gsm-masten af te schaffen. Tevens kondigde u in die persmededeling aan dat gemeentelijke taksen op gsm-masten in de toekomst zullen worden geschorst en in voorkomend geval ook zullen worden vernietigd.

Mijnheer de minister, voor die omzendbrief baseert u zich op een aantal arresten, onder meer het arrest van 17 november 2006 in de zaak van Belgacom tegen de gemeente Lennik, waarin het Hof van Cassatie een gemeentebelasting op relaisstations voor telecommunicatie strijdig heeft bevonden met het gelijkheidsbeginsel. Hiermee bevestigt het Hof het standpunt dat al eerder werd ingenomen door lagere rechtbanken, die het ook niet met het gelijkheidsbeginsel konden verenigen dat gsm-masten wel en andere masten en pylonen niet aan een gemeentebelasting zouden worden onderworpen wegens verstoring van het landschap.

Dit leidde ertoe dat in de gecoördineerde omzendbrief gemeentefiscaliteit van 14 juli 2004 werd aanbevolen

om dergelijke belastingen meer algemeen te omschrijven, bijvoorbeeld als 'belasting op masten en pylonen geplaatst op het grondgebied van de gemeente en zichtbaar vanaf de openbare weg'.

Op die manier zou het gelijkheidsbeginsel wel gerespecteerd zijn. Dat blijkt ook uit een uitspraak van het Europees Hof van Justitie van september 2005, in de zaak van Mobistar tegen de gemeente Fléron, waarin het Europees Hof van Justitie, in antwoord op een prejudiciële vraag heeft geoordeeld dat de gemeentebelasting op gsm-masten, zoals die voorkomt in veel Belgische gemeenten, in principe niet onverenigbaar is met de vrijheid van dienstverlening zoals gewaarborgd in artikel 49 van het EG-verdrag, noch met de Europese richtlijnen die de vrije mededinging in de sector van de telecommunicatie garanderen.

Volgens het Europees Hof van Justitie blijken dergelijke belastingen alleszins niet onverenigbaar met de vrijheid van dienstverlening en kunnen ze wel degelijk worden toegepast. Dat neemt niet weg dat een aantal andere arresten een andere rechtsgrond hebben gevonden om dergelijke belastingen onwettig te verklaren. Dergelijke belastingen zouden met name strijdig zijn met de wet van 21 maart 1991 tot hervorming van sommige economische overheidsbedrijven. Volgens die wet hebben telecomoperatoren een gebruiksrecht om kabels, bovengrondse lijnen en bijhorende uitrusting aan te leggen. De overheid mag voor dat gebruiksrecht geen belasting of retributie van welke aard ook opleggen. De rechter oordeelde dat de gsm-mast of pyloon waarop de antenne is geplaatst "onmiskenbaar behoort tot de bijhorende uitrusting waarop geen belasting mag worden opgelegd". Exit de mogelijkheid voor lokale besturen om een belasting of retributie op gsm-masten in te stellen.

Mijnheer de minister, in de praktijk worden de gemeenten wel geconfronteerd met een ware wildgroei aan antennes. Momenteel staan er in België zowat 6.000 masten voor mobiele telefonie. Het gaat dan zowel om gsm- als UMTS-antennes. Om UMTS overall op een kwalitatief goede manier aan te bieden, moeten er heel wat antennes bijkomen. Men verwacht tegen eind 2007 een groei met drieduizend extra masten.

Dat betekent heel wat visuele hinder en heel wat ongerustheid – terecht of onterecht, want dat debat wil ik hier niet openen – van omwonenden, die vrezen voor de gezondheidseffecten van de straling van dergelijke masten of antennes.

Nochtans voorziet de federale wetgeving in de verplichting tot sitiesharing. Men wil operatoren aanmoedigen en zelfs zoveel mogelijk verplichten om masten te delen en op die manier de visuele hinder voor de omwonenden en de buurt terugdringen. In de praktijk

blijkt daar echter niet veel van in huis te komen. Blijkbaar kiezen de verschillende operatoren er toch voor om hun eigen systemen uit te bouwen en is er weinig bereidheid om antennes te delen.

Mijnheer de minister, erkent u dat van een heffing of retributie op gsm-masten een gedragsturende werking kan uitgaan, in het bijzonder wanneer het gaat om antennes die niet worden gedeeld door meerdere operatoren? Zo ja, vindt u het instrument van een heffing dan niet nuttig om dergelijke landschapsvervuiling en visuele hinder tegen te gaan en om operatoren aan te zetten tot het delen van hun antennes?

Zult u er bij uw federale collega's op aandringen om de wet van 21 maart 1991 tot hervorming van sommige economische overheidsbedrijven aan te passen zodat heffingen op niet-gedeelde antennes vanuit gemeenten geen juridische problemen veroorzaken? Welke wettelijke basis hebt u om dergelijke gemeentelijke taksen te schorsen of te vernietigen?

De voorzitter: De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Ik sluit me aan bij de problematiek die de heer Martens heeft geschetst. Enerzijds willen we een volledige dekking maar anderzijds willen we de masten niet zien. We stellen vast dat heffingen sturend kunnen werken doordat operatoren kunnen worden verplicht tot sitiesharing. Wat me echter zorgen baart, is dat er zou worden geraakt aan de fiscale autonomie van de gemeenten. Dat kan niet de bedoeling zijn. Na deze heffing kunnen evengoed nog andere heffingen volgen, die de gemeenten kunnen benadelen.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Dit is een goede vraag. Ik krijg via e-mail veel vragen of we met die maatregel de fiscale autonomie van de gemeenten niet schenden. Ik zweer bij de gemeentelijke autonomie. Ik ben ervan overtuigd dat de beste bestuurders de lokale besturen zijn. Als ik dus zo'n maatregel tref, dan ga ik niet over een nacht ijs.

In het kader van de telecomwet van 1991 worden de gemeenten altijd in het ongelijk gesteld in casussen voor de rechtbanken. We zoeken dan ook naar alternatieven waarin rekening wordt gehouden met de zorg van de heren Martens en Maes. Dat is mogelijk via het vergunningenbeleid.

Er zijn hefboomen om zichtvervuiling en het nodeloos inplanten van pylonen tegen te gaan. Het gaat dan wel over gsm-masten en niet over Eliamasten, elektriciteitsmasten of masten voor vrije radio's. Het is mogelijk om in deze materie te sturen zonder dat daarvoor fiscale instrumenten moeten worden gebruikt.

Met de omzendbrief van 9 februari 2007 heb ik de gemeenten in de eerste plaats willen waarschuwen voor de toepassingsproblemen en de gerechtelijke procedures die gepaard gaan met de gemeentebelasting op gsm-masten. In de omzendbrief staat uitgelegd dat in verschillende vonnissen van rechters van eerste aanleg geoordeeld werd dat de mast of pyloon waarop de antenne is bevestigd, onmiskenbaar behoort tot de 'bijhorende uitrusting' van telecomoperatoren, waarop geen belasting mag worden opgelegd. Een dergelijk vonnis is niet één keer maar veelvuldig geveld.

De rechters leiden dit af uit de artikelen 97 en 98 van de wet van 21 maart 1991 tot hervorming van sommige economische overheidsbedrijven. Die artikelen garanderen de telecomoperatoren het vrije gebruiksrecht om kabels, bovengrondse lijnen en bijhorende uitrusting aan te leggen. Bovendien krijgen zij de garantie dat de overheid voor dat gebruiksrecht geen belasting van welke aard ook mag opleggen, dus ook niet op de masten en pylonen want die vallen onder de term 'bijhorende uitrusting'.

De belasting op gsm-masten werd voor het eerst ingevoerd in een Vlaamse gemeente in 1998. Zij werd toen verantwoord door het onesthetische en landschapverstorende karakter van de masten en pylonen en was vooral bedoeld om de operatoren aan te zetten om gebruik te maken van dezelfde infrastructuur.

Ik ben het eens met mijn ambtsvoorgangers die deze verantwoording destijds hebben aanvaard. Ik moet echter ook de Grondwet respecteren. Artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de gemeentelijke verordeningen alleen toepassen voor zover zij met de wetten overeenstemmen. Uiteindelijk heeft de rechter dus het laatste woord over de wettigheid van gemeentelijke belastingverordeningen.

Fiscaliteit heeft hier hoogstens een ontradende rol. Om effectief te ordenen lijkt het vergunningenbeleid de meest aangewezen maatregel. De plaatsing van nieuwe pylonen is nog steeds vergunningsplichtig. Enkel onder de voorwaarden van het besluit van 14 april 2000, zoals recent gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Regering van 1 september 2006, is er vrijstelling van vergunningsplicht.

Reeds in 1998 had de Vlaamse overheid een code van goede praktijk afgesproken met de drie telecomoperatoren die toen actief waren en dat nu nog steeds zijn. Die code is inmiddels wellicht aan actualisering toe maar ze is nog steeds van kracht. Daarin zijn een aantal afspraken gemaakt over de inplanting van de masten en het streven naar sitiesharing. Voor meer bijzonderheden verwijs ik naar de minister van Ruimtelijke Ordening. De invalshoek van het vergunningenbeleid, meer bepaald de sector RO, biedt mogelijkheden waarin reke-

ning wordt gehouden met het milieu in de ruime betekenis van het woord.

Met uitzondering van de radio-omroep en televisie is telecommunicatie een bevoegdheid van de federale overheid. Daarin spelen ook andere belangen. Zo moet de overheid erover waken dat, in overeenstemming met de Europese richtlijnen, beperkingen voor de uitbouw van de telecommunicatiesystemen juist worden opgeheven. Ik verwijs naar de richtlijn 90/388/EG.

De bevoegdheid tot het schorsen of vernietigen van gemeenteraadsbesluiten die strijdig zijn met de wet of met het algemeen belang, volgt uit Titel VIII, hoofdstuk 1 van het Gemeentedecreet. De schorsing of vernietiging kan dus gemotiveerd zijn door strijdigheid met wettelijke bepalingen in de ruime zin, bijvoorbeeld de hier besproken artikelen 97 en 98 van de wet van 21 maart 1991 tot hervorming van sommige economische overheidsbedrijven. Ook strijdigheid met decreten, het gelijkheidsbeginsel of andere beginselen van behoorlijk bestuur kan een reden zijn voor schorsing of vernietiging van gemeenteraadsbesluiten tot heffing van belastingen.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Als ik het goed heb begrepen, suggereert u dat de lokale besturen dan maar van de stedenbouwkundige verordeningen en vergunningen moeten gebruik maken om die wildgroei tegen te gaan. Ik vrees dat dat in vele gevallen neerkomt op een beleid van wie eerst komt, eerst maalt. Lokale besturen kunnen vaak niet inschatten in welke mate een bepaalde antenne van een bepaalde operator nog zal worden gevolgd door nieuwe aanvragen van nieuwe operatoren. Ik vraag me af of dat wel een effectief instrument is om tot site-sharing aan te zetten. In de praktijk blijkt alvast dat zeer weinig operatoren van die sitesharing gebruik maken en dat het aantal masten waarop meerdere antennes staan, veeleer klein is.

Wat de federale wet betreft, vind ik dat er wel een logica in zit om voor het gebruik van kabels, bovengrondse lijnen en dergelijke geen retributies te vragen. Het gaat om een natuurlijk monopolie waar een vrije toegang op moet kunnen worden gegarandeerd. Als we het gebruik van dergelijke infrastructuur extra zouden belasten, wordt die belasting gewoon doorgerekend aan de gebruiker. Het is anders bij masten die niet altijd op het openbare domein staan maar veelal op een privaat domein en waar wel een hinder voor de omgeving van uitgaat. Heffingen op een dergelijke infrastructuur kunnen wel degelijk gedragssturend zijn, in tegenstelling tot heffingen of retributies op het gebruik van die lijnen of bovengrondse kabels.

Ik wil er toch op aandringen dat u met uw federale collega's die problematiek bespreekt en nagaat in hoeverre

die federale wet niet kan worden aangepast in de zin dat voor kabels en bovengrondse lijnen geen retributie of belasting mag worden geïnd, maar dat er een uitzondering gemaakt wordt voor antennes die niet gedeeld worden door meerdere operatoren zodat lokale besturen wel degelijk dat instrument hebben om binnen hun fiscale autonomie dergelijke gedragssturende belastingen te kunnen invoeren en zodoende de visuele hinder tot een minimum te beperken.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Martens, ik heb oog voor uw doelstellingen. We praten soms een beetje virtueel maar dat heeft weinig zin. Ik heb in deze een handhavingsverplichting. Het mag gewoon niet. De wet van 1991 is duidelijk en de vonnissen van de rechtbanken zijn allemaal gelijklopend. Er is geen enkele afwijking als het gaat over telecom. Ik heb het niet over Eliamasten, zendmasten van vrije radio's of over elektriciteitspylonen. Ik moet die wet toepassen.

Het fiscale aspect in deze als gedragssturend hanteren, is een misvatting. U gaf het voorbeeld van een belasting die wordt doorgerekend aan de gebruiker. Dat is hier ook het geval. Men zal er de gsm-operatoren geen seconde pijn mee doen, ze zullen dat gewoon doorrekenen aan de gebruikers van hetzij Proximus, Mobistar, Base of wie dan ook. Ik denk dat het meest effectief sturende element het vergunningenbeleid is. Dat kan niet doorgerekend worden: je krijgt een vergunning of je krijgt ze niet. Ik zit twintig jaar in de actieve politiek: dit soort van belastingen dient vaak als post om de begroting sluitend te maken. Ik weet goed waarover ik spreek. Het zijn voor die operatoren relatieve bedragen, ze rekenen dat gewoon door aan de gebruiker, dat weten we allemaal. Ik heb nog niemand gezien die om die reden een mast niet inplantte. Omdat de gsm vandaag alomtegenwoordig is, is dat voor de operatoren een beperkte uitgave geworden.

Als we toch willen sturen, moeten we het via het vergunningenbeleid doen. Dat is een sluitend instrument, anders doen we de gebruiker pijn. Een belasting wordt goed verpakt onder de noemer dat ze gedragssturend is en dat ze ontradend werkt ten aanzien van de gsm-operatoren, maar in de praktijk halen die daarvoor hun schouders op. Ik heb dat ook in mijn eigen gemeente meegemaakt: dit zijn meestal belastingen die zo worden uitgelegd aan de buitenwereld maar die dienen om de begroting rond te krijgen en voor een gesloten rekening te zorgen.

Met het vergunningenbeleid kan men de operatoren echter wel aanzetten tot overleg, hen in een bepaalde richting kanaliseren en de zeer oorbare overwegingen, onder andere inzake esthetische vervuiling, van de heer Martens in de praktijk realiseren.

De voorzitter: De heer Van Eyken heeft het woord.

De heer Christian Van Eyken: Mijnheer de minister, ter aansluiting bij dit interessante gesprek wil ik opmerken dat ik ook mijn twijfels heb over het vergunningenbeleid.

Ik ga uit van een praktische ervaring ter zake. In één geval werd er maanden geprocedeerd vooraleer een vergunning werd afgeleverd. Ze werd eerst geweigerd, er werd in beroep gegaan en men heeft ze uiteindelijk moeten afleveren. Ik vind dat de lokale besturen tamelijk machteloos staan tegenover het weigeren van een vergunning omwille van esthetische redenen of gezichtshinder. Er is in de wet weinig mogelijkheid voor een lokaal bestuur om dat te verhinderen.

Ik denk dat het nodig is om de operatoren aan te zetten tot sitiesharing, maar dan hebben ze als antwoord: als u wil dat we op dezelfde pyloon Proximus en Mobistar en Base krijgen, zal die pyloon drie keer zo hoog moeten zijn. Dan is de vervuiling nog wat groter en dan zal men er toch een kleinere zetten.

De heer Bart Martens: Is een pyloon dan drie keer kleiner?

De heer Christian Van Eyken: Geen drie keer, maar een pyloon moet wel groter zijn bij verschillende antennes omdat er tussen de verschillende antennes enkele meters afstand moet zijn.

Wanneer er een antenne moet komen, heeft een lokaal bestuur weinig mogelijkheden om te zeggen dat een antenne op een bepaalde plaats moet komen. De operatoren hebben altijd vijftig technische redenen om te zeggen dat een andere plaats beter is. Ik stem in met wat de heer Martens heeft aangehaald, namelijk dat de lokale besturen tegenover de gsm-operatoren heel onmachtig staan.

Minister Marino Keulen: Dat is ook waar, maar als de rechtbank telkens de belastingreglementen vernietigt, houdt het verhaal op. Men vindt altijd wel een advocaat die dat wilt bepleiten, maar bespaar u de kosten. Ik kom het veelvuldig tegen dat de gemeenten telkens op dezelfde gronden in het ongelijk worden gesteld. Ik zou een slechte toezichthouder zijn als ik niet zou zeggen dat men dat het best niet doet.

Het vergunningenbeleid is een invalshoek. Het gaat niet om kleine jongens. 'They can't take no for an answer'. Ze zoeken uitwegen en gaan steeds verder. Op zeker ogenblik moeten we met hen praten. Zij winnen ook niets met procederen, dat kost hen ook geld en het is tijdverlies. Door overleg, dialoog en samenwerking met de operatoren moeten we proberen doelstellingen voor de samenleving te realiseren. De overwegingen van de heer Martens vind ik heel oorbaar. Ik sta aan zijn kant. De operatoren moeten echter ook kunnen functioneren. Pak maar eens een pyloon weg en een hele wijk wordt minder goed bereikbaar, dan maken lokale besturen ook

wat mee. In de tweede helft van de jaren negentig, toen gsm's plots heel populair werden, waren er vlekken die moeilijk of niet bereikbaar waren. Eerst waren er petitie's om een mast te plaatsen. Eenmaal dat gebeurd was, kwam 'nimby' op de proppen. De mast stond altijd wel te kort bij de tuin of woonst van iemand. Gedeeltelijk kan ik ook in de argumentatie inkomen.

In mijn eigen gemeente hebben we toen een oplossing gevonden. We hebben de mensen bij ons geroepen en hun gevraagd om als volwassen mensen te trachten tot een vergelijk te komen. We hebben gepleit voor samenwerking. Wijzelf zouden ervoor instaan dat het vergelijk ook gerealiseerd kon worden.

Vroeger sloot iemand een akkoord met de pastoor om de kerktoren te mogen gebruiken. Iemand anders richtte zich tot de pompiers of tot de politie. Dat zijn voorbeelden uit het leven gegrepen. Ze kregen dan zoveel huurgeld per jaar. De idee was dat, als er huurgeld werd betaald, bijvoorbeeld de werkingstoelage van de kerk niet moest worden verhoogd of de politie de middelen kon gebruiken voor de werking. Dat soort kermis wilden we niet. We wensten dat de akkoorden op een volwassen manier werden gesloten en dat die daarna goed werden uitgevoerd. Het vergunningenbeleid is één invalshoek.

Ik besef echter zeer goed dat er machtige actoren aan het werk zijn. Ze putten de procedures volledig uit om hun gelijk te krijgen. Uiteraard hebben we het over wetgeving als het over ruimtelijke ordening gaat. Finaal moet de wet worden toegepast. Dat mag niet gebeuren 'pour le besoin de la cause', maar op basis van de inhoud van de wet.

Ik stel vast dat heel wat gemeentebesturen die werkwijze volgen.

De voorzitter: De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Mijnheer de minister, die machtige actoren voelen het wel als er huurgelden worden gevraagd of als ze een heffing moeten betalen.

Minister Marino Keulen: Die worden doorgerekend aan de abonnees.

De heer Jacky Maes: Dat argument klopt. Precies daar zitten echter ook de prijsverschillen. Als tegen de actoren wordt gezegd dat er 6.000 punten moeten bijkomen, dan weten we ook dat ze dat doorrekenen.

Samen met de vergunning is de sitiesharing dan ook heel belangrijk.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de minister, mij maakt het niet uit of de kat wit of zwart is, als ze maar muizen vangt.

Als het verlenen van vergunningen kan werken om hetzelfde doel te bereiken, dan heb ik daar niets op tegen. Ik maak echter dezelfde bedenking als de heer Van Eyken. Ik denk dat de lokale besturen vaak machteloos staan, zeker als een beroep wordt aangetekend en dergelijke beroepen meestal ook worden ingewilligd.

Wat u op het einde suggereert, biedt misschien wel een uitweg. U had het over een soort verzoeningsprocedure. Zou het niet mogelijk zijn om de operatoren aan te zetten om hun langetermijnplannen voor de uitrol van hun antennes op voorhand bekend te maken, ze dan naast elkaar te leggen en na te gaan waar in consensus een bepaalde infrastructuur kan worden gedeeld? Dat kan uiteindelijk ook in het belang zijn van de gebruiker. Nu bieden ze tegen elkaar op om ergens hun mast te mogen inplanten. De bedragen die ze moeten betalen voor de huur van bepaalde locaties, zijn veel hoger dan de eventuele heffingen die daar nog op van toepassing zijn.

Dergelijke verzoeningsprocedures zouden kunnen leiden tot een gedeelde infrastructuur, minder visuele hinder en uiteindelijk ook tot een lagere kost voor de consument.

Minister Marino Keulen: Ik herhaal dat u in mij een bondgenoot vindt voor uw idee. U stelt waardevolle zaken voor. Ik wil de suggestie ook aan de federale overheid overmaken. Hierover is er geen verschillend standpunt tussen de partijen. Iedereen voelt dat er overleg moet worden gepleegd. Op plaatsen waar er figuren zijn die sterk genoeg zijn om een nodeloze discussie een halt toe te roepen, geraakt men er ook wel uit.

Vooraf bij de minister die bevoegd is voor de telecommunicatie moet dat worden gesignaleerd. Ik wil er ook voor zorgen dat dit gebeurt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde De Lobel tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het inzage- en afschriftrecht van de leden van de gemeente-, districts-, politie- en provincieraden en de raden voor maatschappelijk welzijn met betrekking tot agendastukken, e-mailberichten en geïnformateerde stukken

De voorzitter: Mevrouw De Lobel heeft het woord.

Mevrouw Hilde De Lobel: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het inzage- en afschriftrecht met

betrekking tot e-mailberichten en geïnformateerde stukken wordt vandaag geregeld door een omzendbrief van juli 2002 van voormalig minister Van Grembergen. In de eerste plaats is er – terecht – veel aandacht voor de delicate spanning tussen het recht op informatie van het raadslid en het recht op privacy en briefgeheim van de mandataris. Ik zal het daar niet over hebben. Als we de omzendbrief goed lezen, zien we dat, naast dit aspect, de brief lijkt uit te gaan van een algemeen uitgangspunt dat de begripsomschrijving 'bestuursdocument' niet beïnvloed wordt door de drager. Dat betekent dat informaticabestanden aan dezelfde bepalingen inzake inzage- en afschriftrecht moeten voldoen als documenten op papier.

Tot daar lijkt het allemaal zeer duidelijk. De omzetting in de praktijk blijkt echter niet zo eenvoudig. Om te beginnen verwijst deze omzendbrief enkel naar de gemeentewet. De districtsraden worden er niet in vermeld. Dat geeft de administratie van de districten van Antwerpen de mogelijkheid om te antwoorden dat de omzendbrief niet van toepassing is op de districtsraden.

Vanuit mijn en uw rechtsgevoel is dat nogal vergezocht. Dat neemt echter niet weg dat als naar de letter van de wet wordt verwezen, er weinig verhaal mogelijk is.

In het nieuwe Gemeentedecreet bepaalt artikel 276 de toepassing van dit inzage- en afschriftrecht voor de districtsraden. In artikel 40 staat dat in het huishoudelijk reglement bepalingen worden opgenomen over de voorwaarden voor het inzage- en afschriftrecht van afschrift voor gemeenteraadsleden. We stellen daarbij vast dat in hetzelfde artikel 40 van het nieuwe Gemeentedecreet eigenlijk niets wordt geregeld voor e-mailberichten en geïnformateerde stukken.

Ik herhaal dat als naar de geest van de wet en van de omzendbrief wordt gekeken, de regeling voor u en mij wel duidelijk is. Het individuele raadslid, zeker op het niveau van het district, dat tegenover een weigerachtige administratie staat, heeft het zeer moeilijk om zich te verdedigen. Het inkijken van e-mailberichten en het bekomen van gedigitaliseerde informatie is dan ook in vele raden een probleem.

Een aantal administraties weigert gedigitaliseerde informatie te geven, niettegenstaande het feit dat er expliciet naar gevraagd wordt. Dat gebeurt, helaas, niet alleen op het niveau van de districten. Gisteren nog werd in de gemeenteraad van Antwerpen gevraagd naar een bepaald wegencircuit. Dat circuit bestaat al. Het raadslid werd gewoon gewezen op het inzage- en afschriftrecht. Hij moest maar bij VESPA, de betrokken dienst, een papieren afschrift vragen.

Volgens de letter van de wet is het misschien mogelijk dat naar het inzage- en afschriftrecht wordt verwezen. Dat maakt

echter het werk van de raadsleden niet altijd makkelijk. In de huidige tijden van wat ik de ‘verdigitalisering’ zou noemen, is dat toch een archaïsche manier van werken. Het afleveren van digitale informatie is veel goedkoper dan het overhandigen van dezelfde informatie op papier.

Een ander probleem situeert zich weer op het niveau van de districtsraden. Die raden hebben een adviesbevoegdheid over nogal wat zaken waarover in de gemeenteraad wordt beslist. Ik heb het dan over het jeugdwerkbeleidsplan, een bijzonder plan van aanleg enzovoort. Vaak gaat het om heel omvangrijke teksten. Zo beslaat het jeugdwerkbeleidsplan in Antwerpen bijna 200 bladzijden.

We stellen vast dat niet alle districtsbesturen op dezelfde manier reageren. Een aantal besturen plaatst het punt gewoon op de agenda. Het gaat immers om het stuk waarover advies moet worden gegeven. Andere sturen één exemplaar per fractie zonder rekening te houden met de grootte van die fractie. De besturen die er zich het gemakkelijkst vanaf maken, sturen gewoon niets door. Ze verwijzen naar het beruchte inzagerecht. Het raadslid moet dat recht dan maar uitoefenen in het districtshuis. In Antwerpen moet daarvoor eerst een afspraak worden gemaakt en kan de raadpleging enkel gebeuren tijdens de kantooruren, tussen 9.30 en 15.30 uur. Voor de meeste districtsraadsleden is dat totaal onmogelijk, al was het maar omdat er niet veel tijd overblijft als men de agenda heeft gekregen. Ten tweede maakt waarschijnlijk geen van de 350 districtsraadsleden in Antwerpen daarvan zijn beroep. Zij hebben dus niet de mogelijkheid om zich zomaar een paar dagen vrij te maken tijdens de kantooruren.

Het probleem rijst niet enkel in districtsraden. Ook heel wat kleine tot middelgrote gemeenten plaatsen op de agenda, die ten laatste vijf vrije dagen voor de raad wordt toegezonden, enkel de titel van de te behandelen stukken. Ze voegen de stukken waarover moet worden geoordeeld er niet bij. In bepaalde gevallen stuurt men zelfs het stuk waarover gestemd wordt, dat men in Antwerpen ‘het vertoog’ noemt, niet mee.

Mijnheer de minister, ik ben zeker bereid om een onderscheid te maken tussen enerzijds beleidsdocumenten, stukken die de inhoud geven waarover het raadslid het besluit moet treffen, en anderzijds allerlei bijkomende documentatiestukken, zoals verhelderende plannen bij de heraanleg van een buurt of vertrouwelijke documenten. Over die laatste heb ik het dus niet, enkel over de documenten die inhoudelijk moeten worden beoordeeld.

In Antwerpen gaat het vaak om 200 of 300 bladzijden. In mijn districtsraad zitten 31 leden, zonder het bestuur 26. Als je die een dergelijk document bezorgt, lezen misschien zeven of acht het, met name de leden die binnen hun fractie voor die problematiek zijn aangeduid. Ik wil niet pleiten voor een verplichting om dat docu-

ment naar iedereen te sturen. Maar ook hier kan de digitale weg een oplossing bieden. Wie wil, kan het digitaal raadplegen en eventueel afprinten. Vooral op het niveau van de districtsraad, maar niet enkel daar, schiet het digitaal ter beschikking stellen van stukken nogal eens tekort.

Denkt u dat de omzendbrief van 28 juni 2002 niet moet worden geactualiseerd en aangepast aan het nieuwe Gemeentedecreet? Moeten de districtsraden dan ook niet vermeld worden? Voorziet u in maatregelen om de administraties te verplichten om informatie, als ze digitaal bestaat, ook digitaal ter beschikking te stellen van de raadsleden die erom vragen?

Mijnheer de minister, hebben raadsleden het recht om toezending te vragen van alle beleidsstukken waarover zij zich inhoudelijk moeten uitspreken? Of kan de administratie deze beperken tot één exemplaar per fractie en de andere raadsleden dwingen gebruik te maken van hun inzagerecht, om ter plaatse de stukken in te zien en telkens opnieuw individueel een afschrift te vragen? Kan een raadslid bijvoorbeeld alle stukken die met jeugdwerk te maken hebben, opvragen? Dan moet hij niet telkens wachten op zijn agenda om naar het districtshuis te gaan.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mevrouw De Lobel, in deze commissie pleit ik altijd voor deregulering en meer autonomie. Als ik aan alle vragen op dit vlak gevolg moet geven, moeten er bijbels worden geschreven. Dan praat iedereen weer over de keizer-koster-mentaliteit van het Vlaams Parlement.

Artikel 84, paragraaf 1 en 2 van de nieuwe Gemeentewet regelde voor de goedkeuring van het Gemeentedecreet het inzagerecht van de gemeenteraadsleden. Artikel 334 van de nieuwe Gemeentewet zorgde ervoor dat dit artikel van overeenkomstige toepassing was op de districtsraden. Laat dat duidelijk zijn. Dit betekent dat er door de wetgever geen enkel onderscheid werd gemaakt tussen de uitoefening van het inzagerecht van een gemeenteraadslid en dat van een districtsraadslid.

De omzendbrief BA 2002/10 van 28 juni 2002 beoogde de begrippen ‘akte’ en ‘stuk’ te verruimen. Deze omzendbrief verduidelijkte dat niet enkel de papieren informatiedragers ter inzage moesten liggen voor de raadsleden, maar dat ook de geïnformaliseerde stukken mochten worden ingekeken.

Artikel 21 van het Gemeentedecreet bepaalt uitdrukkelijk dat voor elk agendapunt dat wordt behandeld op een vergadering van de gemeenteraad, het dossier dat erop betrekking heeft ter beschikking van de gemeenteraadsleden wordt gesteld vanaf de verzending van de

agenda, en dat het huishoudelijk reglement de wijze bepaalt waarop het dossier dat op de agenda betrekking heeft ter beschikking wordt gesteld. Dat moet u dus regelen in het huishoudelijk reglement. Artikel 30 van het Gemeentedecreet regelt het inzagerecht en herneemt hierbij in grote lijnen het vroegere artikel 84 van de nieuwe Gemeentewet.

Uit het voorgaande moet worden geconcludeerd dat het Gemeentedecreet het inzagerecht en de draagwijdte ervan niet anders bepaalt dan de nieuwe Gemeentewet. In die zin behoudt de omzendbrief van 2002 zijn verduidelijkende waarde. Uiteraard mag het inzagerecht van een districtsraadslid niet beperkter worden geïnterpreteerd dan dat van een gemeenteraadslid. In artikel 276 van het Gemeentedecreet worden immers ook de artikelen 21 en 30 van overeenkomstige toepassing gemaakt op de districtsraden.

Een van de uitgangspunten van het Gemeentedecreet was de lokale autonomie te versterken. De gemeenten dragen in hoofdorde zelf de verantwoordelijkheid voor de organisatie van een democratisch bestuur. In die zin acht ik het niet zinvol om de gemeenten te verplichten om informatie digitaal aan de raadsleden ter beschikking te stellen. Artikel 40, punt 4 van het Gemeentedecreet geeft uitdrukkelijk de bevoegdheid aan de gemeenteraad om in een huishoudelijk reglement de voorwaarden vast te stellen voor de uitoefening van het inzagerecht.

Persoonlijk voel ik wel iets voor uw vraag, maar als we praten over autonomie en hoe deze concreet moet worden, met name in het huishoudelijk reglement, dan moeten we dat ook niet bevoogdend proberen te sturen vanuit Brussel.

De bepaling van de drager waarop bestuursdocumenten worden ter beschikking gesteld aan de raadsleden, kan in dat reglement worden vastgelegd.

Mevrouw Hilde De Lobel: Kan het bestuur er een andere werkwijze op nahouden? Kan het bijvoorbeeld zeggen: “We geven het stuk wel aan een fractieleider, maar niet aan de andere leden”?

Verder volg ik u heel graag in de principes over autonomie en in het idee om zo weinig mogelijk te reguleren. Dat gaat echter alleen goed zolang er goede wil is. Het wordt een probleem als je tegenover weigeringen komt te staan, tegenover mensen die het zich gemakkelijk willen maken of die iets anders willen bereiken, door naar de punten en de komma's te zoeken – en dan vooral naar de punten en komma's die er niet staan – om het werk van een raadslid moeilijk of zelfs onmogelijk te maken.

Wat ik hier zeg, is niet echt van politieke aard. Ik heb het wel vaak over de districtsraden gehad en over het feit dat in bijna alle districtsraden bijna alle oppositie-

leden uit dezelfde fractie komen, maar volgens mijn eerlijke overtuiging is dat niet wat aan de grondslag van deze zaak ligt. Dit is puur technisch.

Een districtsraadslid moet de mogelijkheid hebben om zijn werk goed te doen, en zeker op dat niveau. Als een districtsraadslid wordt geconfronteerd met een weigerachtige administratie, staat die immers met de rug tegen de muur. Op dat moment gaat men bij de hogere overheid om hulp vragen. Dat is net als bij alle reglementen: het is pas als men ruzie heeft met zijn buurman dat men naar de politie stapt, en niet als alles goed gaat.

Principieel sta ik achter het standpunt om zo weinig mogelijk te reguleren, maar als een districtsraadslid met een weigering geconfronteerd wordt, staat hij of zij daar, op het meest gedecentraliseerde niveau, dikwijls met de rug tegen de muur.

Minister Marino Keulen: Mevrouw De Lobel, laat het duidelijk zijn: het inzagerecht geldt altijd en mag niet ingeperkt worden. De wijze waarop en de modaliteiten vallen onder de lokale autonomie. Dat moet in het huishoudelijk reglement staan. In principe moet iedereen alle stukken kunnen inkijken, ook bijvoorbeeld diegenen die niet met de materie Jeugd bezig zijn, die het Jeugdwerkbeleidsplan niet lezen en die niet in de jaarplannen geïnteresseerd zijn. Hetzelfde geldt voor het vergunningenbeleid.

De precieze regeling moet afgesproken worden in het huishoudelijk reglement. Daarin kan staan dat het bijvoorbeeld aan de fractieleider of eventueel aan de hele fractie ter beschikking wordt gesteld.

Het inzagerecht op zich mag nooit worden ingeperkt. Dat is een recht dat altijd uitgeoefend moet kunnen worden.

Mevrouw De Lobel: Mijnheer de minister, ik wil u nog even expliciet bedanken voor het eerste deel van uw antwoord. Daarin zitten veel elementen en prerogatieven die belangrijk kunnen zijn voor de lokale besturen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Marnic De Meulemeester tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de gevolgen van de vernietiging van de verkiezing van een raad voor maatschappelijk welzijn

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, artikel 11 van de OCMW-wet stelt dat, om ontvankelijk te zijn, de voordrachtsakte ondertekend moet zijn door ten minste de meerderheid van de verkozenen van eenzelfde lijst die aan de verkiezingen heeft deelgenomen. Als de lijst maar twee verkozenen telt, volstaat de handtekening van een van hen. Verder staat vermeld: "De voordrachtsakte is alleen ontvankelijk als de voordracht betrekking heeft op kandidaat-werkende leden van verschillend geslacht."

In de memorie van artikel 5 van het decreet van 7 juli 2006, dat artikel 11 van de OCMW-wet wijzigt, is het volgende vermeld: "Elke voordracht dient op straffe van nietigheid uiterlijk acht dagen voor de installatievergadering van de gemeenteraad te worden ingediend, moet ondertekend zijn door de meerderheid van de gekozenen voor de gemeenteraad van eenzelfde lijst en dient personen van verschillend geslacht te bevatten. Dat laatste houdt verband met de gendervertegenwoordiging in de OCMW-raad. Dat impliceert dat een voordrachtsakte minstens twee personen moet voordragen."

Ik leid uit dat artikel 5 en de memorie af dat het de bedoeling van de decreetgever geweest is om de lijsten te sanctioneren die die voorwaarden niet naleven. Wanneer nu een verkiezing van de Raad voor Maatschappelijk Welzijn wordt vernietigd door de Raad voor Verkiezingsbetwistingen op basis van het feit dat een manifest onontvankelijke voordrachtsakte werd toegelaten tot de verkiezing van de Raad voor Maatschappelijk Welzijn, stel ik mij toch een drietal vragen.

Dient de herverkiezing die daarop volgt te gebeuren op basis van de ontvankelijke voordrachtsakten, ingediend uiterlijk op datum van 22 december 2006, of dient de volledige verkiezingsprocedure, inclusief het indienen van voordrachtsakten, opnieuw te gebeuren? Indien de volledige procedure opnieuw dient te gebeuren, mag de lijst, wier onontvankelijke voordrachtsakte oorzaak was van de vernietiging van de verkiezing van de Raad voor Maatschappelijk Welzijn door de Raad voor Verkiezingsbetwistingen, een nieuwe voordrachtsakte indienen? En hoe dient het begrip 'verkozenen voor de gemeenteraad', zoals vermeld in artikel 11 §1, 1° lid, begrepen te worden?

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: U refereert wellicht aan Oostende, maar het is ook in Middelkerke en Peer gebeurd. Op het niveau van de gemeentebesturen wordt daar verschillend op gereageerd. In Oostende heeft de Raad voor Verkiezingsbetwistingen ambtshalve beslist om de verkiezing van de OCMW-raad te vernietigen. De reden daarvoor is dat er akten zouden zijn ingediend die onontvankelijk hadden moeten worden verklaard. In Middelkerke en Peer is hetzelfde gebeurd.

In Oostende is er een collegebesluit dat zegt dat er een herverkiezing komt op basis van de akten die in eerste instantie werden ingediend. De procedure wordt niet overgedaan. Middelkerke heeft op basis van de uitspraak van de Raad voor Verkiezingsbetwistingen net het omgekeerde gedaan. Er wordt een nieuwe voordrachtsakte ingediend, desnoods met andere namen.

In Peer doet men hetzelfde als in Middelkerke. De Raad voor Verkiezingsbetwistingen heeft de verkiezing van de OCMW-raad vernietigd. Daar moet alles worden overgedaan met een nieuwe voordrachtsakte, en niet de oorspronkelijke. Peer gaat daarmee naar de Raad voor Verkiezingsbetwistingen om te zeggen dat men het wil doen zoals in Oostende, dus op basis van de oorspronkelijke voordrachtsakte.

Mijnheer de minister, er is een probleem qua concordantie tussen de OCMW-wet zoals die via decreet is aangepast, en het Gemeentedecreet dat de verkiezing van de voorzitter van de gemeenteraad, de voordracht van de burgemeester en de schepenen regelt. De meerderheid van de fractie moet de voordrachtsakte ondertekenen van diegenen die op 2 januari de eed hebben afgelegd. Dat staat niet in artikel 11 van de OCMW-wet.

Die verkiezingen zijn geannuleerd. Dan is de vraag: wat nu? Hoe moet er worden herverkozen? Het lijkt logisch dat er een eenduidige procedure is, maar die is er niet. Ofwel moet het op basis van de oorspronkelijke voordrachtsakte, ofwel moet er een herverkiezing zijn. Dan kunnen er lijsten worden ingediend die er voordien niet waren. Er kunnen lijsten zijn van dezelfde partijen, maar met andere personen, zoals dat in Wetteren en Wortegem-Petegem gebeurt.

Mijnheer Demeulemeester, u insinueert dat een bepaalde partij in de fout is gegaan bij de voordrachtsakte – wat nog moet blijken – en dat die, en niet iedereen, moet worden gesanctioneerd. Mutatis mutandis betekent dit voor gemeenteraadsverkiezingen dat enkel de lijsten die begin september zijn ingediend, opnieuw kunnen meedingen. In Wetteren zijn blijkbaar sommige CD&V-getuigen in de fout gegaan in de stemopnemingsbureaus. De Raad van State heeft geoordeeld dat dit niet kan en heeft de verkiezingen vernietigd. Het is alsof men zegt: CD&V heeft een fout gemaakt, de andere partijen moeten er niet voor opdraaien, dus grijpen we terug naar de oorspronkelijke lijsten. Dat lijkt me eigenaardig.

Hoe moeten die herverkiezingen nu plaatsgrijpen? Oostende doet het met een collegebesluit waartegen al klachten zijn ingediend. Peer doet het met nieuwe voordrachtsakten, maar daar zijn ook klachten tegen ingediend, omdat het blijkbaar moet zoals in Oostende. Middelkerke heeft de verkiezingen vernietigd en werkt met nieuwe voordrachtsakten. Er moet toch een beetje eenduidigheid zijn.

Mijnheer de minister, in het collegebesluit van Oostende staat dat het uw stelling zou zijn dat de oorspronkelijke voordrachtsakten moeten worden gebruikt. Wat dan met iemand die ondertussen is overleden? In Oostende is de OCMW-raad al herverkozen op basis van de oorspronkelijke voordrachtsakte. Mijn partij heeft een nieuwe voordrachtsakte ingediend, die onontvankelijk werd verklaard. Hoe rijmt u de oorspronkelijke voordrachtsakte met het opnieuw nagaan van de verkiesbaarheidsvoorwaarden? Hoe kunt u de oorspronkelijke voordrachtsakte in aanmerking nemen als u tegelijk nagaat of iedereen nog in aanmerking komt om verkozen te worden voor de OCMW-raad? Iemand die overleden is, komt niet meer in aanmerking. Iemand die verhuisd is, iemand die een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen, evenmin. Dan is de conclusie dat een voordrachtsakte die volgens de OCMW-wet correct was ingediend, bijvoorbeeld de voordrachtsakte van de sp.a in Oostende, onontvankelijk zou worden omdat men ondertussen de verkiesbaarheidsvoorwaarden opnieuw nagaat en besluit dat er eventueel iets mis mee is. Dat gaat toch niet.

Mijnheer de minister, ik begrijp dat u in de rechtsgang moeilijk kunt ingrijpen. Maar er zit een lacune in de manier waarop schepenen en de voorzitter van de gemeenteraad worden verkozen, en de voordrachtsakten van de OCMW-raadsleden. We kunnen de OCMW-wet zo interpreteren. Als de vernietiging door de Raad voor Verkiezingsbetwistingen gebeurt, hoe moet een herverkiezing dan gebeuren? Mijnheer de minister, geef ons een beetje duidelijkheid, want zoals een en ander verloopt, gaat het niet.

Mijnheer de minister, alles zal bij de Raad van State terecht komen, maar we vragen toch om uw licht daarover te laten schijnen.

De voorzitter: De heer Verougstraete heeft het woord.

De heer Christian Verougstraete: Gisteravond is voor een besluit van het college van Oostende, de volgende argumentatie gebruikt: gelet op het standpunt van het kabinet van de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, moeten er nieuwe verkiezingen worden gehouden op basis van de initieel ingediende voordrachtsakten, die ontvankelijk waren. Men baseert zich op een interpretatie van uw kabinet. Dat is een vraagteken. Middelkerke en Peer hebben andere standpunten ingenomen.

Ik denk dat er hier een leemte is in die zin dat er geen eenvormige procedure bestaat. Voor een verkiezing van het OCMW zal er toch een duidelijke procedure moeten komen die de herverkiezing regelt. Daarom vraag ik u hoe het met die lacune in het decreet staat.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Het moeilijke van de zaak is dat we ons in een lopende rechtsgang bevinden. De VVSG heeft met mijn kabinet contact gehad, mijnheer Verougstraete, om te vragen naar onze visie. Ik heb die toen ook gegeven. U kent die visie: op die manier kunnen die aktes niet meer worden ingediend. Ik heb dat niet gedaan 'au besoin de la cause' voor deze of gene partij. Deze regeling is opgemaakt voor heel Vlaanderen. Er zijn hier en daar wat problemen, maar dat is beperkt. De memorie is heel duidelijk en ook op de voordrachtsakte zelf staat heel duidelijk dat men twee namen van personen van verschillend geslacht moet voordragen. Ik vind het eerlijk gezegd nog altijd merkwaardig dat men daar in de fout gaat. Ik begrijp de gemeentesecretaris niet.

De heer Joris Van Hauthem: Dat is in Peer.

Minister Marino Keulen: Ik praat in algemene termen. Aan de andere kant staat ook duidelijk in ons besluit, artikel 3: "Bij de overhandiging van de voordrachtsakte onderzoekt de gemeentesecretaris of de akte voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Tot aan de uiterste dag voor de overhandiging van de voordrachtsakte kan de gemeentesecretaris de verbetering of aanvulling van de voordrachtsakte aanbevelen." Ik steek mij niet weg. Het is niet voor deze of gene partij, want het kan bij uitbreiding voor iedereen gelden.

De heer De Meulemeester heeft verwezen naar de memorie, artikel 5: "Elke voordracht dient op straffe van nietigheid uiterlijk acht dagen voor de installatievergadering van de gemeenteraad te worden ingediend. Hij moet ondertekend zijn door de meerderheid van de gekozenen van de gemeenteraad van een zelfde lijst en dient personen van een verschillend geslacht te bevatten." Dat laatste houdt verband met de gendervertegenwoordiging in de OCMW-raad, zo staat in die memorie. Dat impliceert dan weer dat een voordrachtsakte minstens twee personen moet voordragen. Ook op de documenten zelf is men heel duidelijk.

De OCMW-wet, zoals gewijzigd bij decreet van 7 juli 2006, bevat een nieuwe regeling inzake de voordrachten voor de verkiezing van de OCMW-raden. Er is bijgevolg nog geen vaststaande rechtspraak ontwikkeld op het niveau van de administratieve rechtscolleges. Daar zal nu finaal ook duidelijkheid komen.

Ik heb u mijn visie gegeven. Ik zal die niet inslikken. Dat is niet vóór deze en tegen een andere. We hebben hier een werkwijze, over de grenzen van meerderheid en oppositie heen. De VVSG had daar een visie over, en ik ben die bijgetreden. Het is een visie waarvoor ik argumenten denk te hebben. We zullen nu zien want het komt nu in handen van de administratieve rechtscolleges. Het zal, mijnheer Van Hauthem en mijnheer Verougstraete, de Raad van State zijn die finaal het ver-

dict zal vellen. Onder voorbehoud van een definitief standpunt, dat slechts kan worden ingenomen door de Raad van State, kan ik u toch wel al het volgende meedelen.

Ten eerste, als de Raad voor Verkiezingsbetwistingen de verkiezing van de raadsleden van het OCMW om welke reden dan ook vernietigt, en op voorwaarde dat er geen beroep werd ingesteld bij de Raad van State, wordt die vernietiging definitief na het verstrijken van de beroepstermijn.

Ten tweede, het behoort tot de bevoegdheid van de Raad voor Verkiezingsbetwistingen en de Raad van State om de zetelverdeling te wijzigen en de verkiezingen te vernietigen. Bij een herverkiezing heb ik steeds aangenomen dat de verkiezingsuitslag wordt vernietigd en dat er niet wordt geraakt aan de voordrachtsakten. Bijgevolg dient er te worden herverkozen op basis van de initieel regelmatig ingediende voordrachtsakten. Ik volg hierbij de visie van de VVSG. Ik heb dat daarnet gezegd: ik treed die visie bij. Dat is ook wat de stad Oostende blijkbaar in zijn overwegingen opneemt.

Op de derde vraag van de heer De Meulemeester – want we vergeten wie de oorspronkelijke vraagsteller is – antwoord ik: het begrip ‘verkozenen voor de gemeenteraad’ heeft zowel betrekking op de rechtstreeks verkozen gemeenteraadsleden bij de gemeenteraadsverkiezingen van 8 oktober 2006 als op hun – ook rechtstreeks verkozen – opvolgers. Dit betekent concreet dat iedere verkozen de voordrachtsakte kan ondertekenen, maar dat er alleen rekening wordt gehouden met de handtekeningen van de verkozenen die effectief de eed als gemeenteraadslid hebben afgelegd om de meerderheid te bepalen.

Met alle respect, het finale verdict zal er komen met het uiteindelijke arrest van de Raad van State, als men tenminste in beroep gaat tegen de uitspraak van de Raad voor Verkiezingsbetwistingen. U kent mijn visie, ik heb ze bekendgemaakt. Ik zal daar nu ook niet op afdingen of zeggen dat de VVSG dat gezegd heeft en dat die mensen mij dat hebben gevraagd. Opnieuw, dat heeft met u niets te maken, want in Peer is het weer iemand anders. Ik probeer daar duidelijkheid in te brengen. Neem nu Peer: als je de procedure kent, had dit perfect vermeden kunnen worden.

De heer Joris Van Hauthem: Daar zijn we het mee eens.

Minister Marino Keulen: Als diegenen die de voordrachtsakte voorleggen hun leescapaciteiten zouden aanwenden, zouden ze zien dat daar duidelijk op staat dat men minstens twee namen van een verschillend geslacht moet voordragen. Dat staat daar woordelijk op. Wie een beetje vertrouwd is met de parlementaire procedures en zeker wie vertrouwd is met de werking van deze commis-

sie, weet dat dit ook duidelijk in de memorie staat. Iedereen moet daar zijn verantwoordelijkheid nemen. Ik heb u mijn visie gegeven. Mijn visie was ook de visie van de VVSG. Het zal nu uiteindelijk de rechterlijke macht zijn, in dit geval het administratief rechtscollege, die finaal duidelijkheid moet brengen.

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik wou enkel nog aan de heer Van Hauthem zeggen dat ik in deze aangelegenheid duidelijkheid wou krijgen van de minister. Ik stel vast dat hij het standpunt deelt van de VVSG. Dit was uiteindelijk ook de bedoeling van de decreetgever. Ik heb dat aangehaald in mijn vraag. De minister heeft er een duidelijk antwoord op gegeven.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de minister, ik heb toch nog enkele opmerkingen. Ik twijfel absoluut niet aan uw goede trouw in deze, integendeel zelfs. Maar een memorie is nog altijd iets anders dan een tekst. Een memorie kan toelichting geven of verduidelijking verschaffen wanneer de tekst onduidelijk zou zijn. Maar als je artikel 11 leest, kun je zeggen dat we dat in de hele bespreking mutatis mutandis op dezelfde manier moeten bekijken. Het gaat namelijk niet alleen om de effectief verkozenen maar uiteindelijk om diegenen die op 2 januari de eed hebben afgelegd. Als daar een meerderheid van de mensen de voordrachtsakte heeft ondertekend, dan is deze ontvankelijk. Nu zegt u dat de Raad voor Verkiezingsbetwistingen zich heeft vergist in de zaak van Oostende.

Minister Marino Keulen: Met alle respect, maar dit is toch wel belangrijk: ik heb die teksten niet. Ik maak hier zeker niet het proces van de Raad voor Verkiezingsbetwistingen. U hebt de ‘freedom of speech’, maar ik wil toch wel zeggen dat ik hier in deze niet de rechtbank of het administratief rechtscollege afval.

De heer Joris Van Hauthem: Dat betwist ik ook niet. Maar de uitspraak van de Raad voor Verkiezingsbetwistingen is openbaar. Daar bestaat geen geheim over. Wij hadden dat misschien ook beter moeten bekijken. Laat dat duidelijk gezegd zijn. Wij werpen hier geen steen naar u. Maar de Raad voor Verkiezingsbetwistingen zegt dat er maar een minderheid van diegenen die verkozen zijn op 8 oktober, getekend heeft: drie van de zeven. Er hebben er vier getekend, maar die vierde kwam in opvolging en heeft pas op 2 januari de eed afgelegd. De Raad voor Verkiezingsbetwistingen heeft op basis daarvan geoordeeld dat het niet om de meerderheid ging van de ‘verkozenen’. In het Gemeentedecreet is dit mooi geregeld en duidelijk, maar blijkbaar zegt u nu dat de Raad voor Verkiezingsbetwistingen zich daar in feite heeft vergist.

We hadden ook naar de Raad van State kunnen gaan. We hebben dat niet gedaan. Dat is onze fout. Maar daar gaat het nu niet om. Het gaat erom dat men in verschillende zaken anders reageert op een vernietiging door de Raad voor Verkiezingsbetwistingen. De memorie kan misschien duidelijk zijn, maar artikel 11 van de OCMW-wet is ook duidelijk. Daarom gaat de memorie er niet veel aan veranderen. Memorie van toelichting of een bespreking in het parlement: als er interpretatiemogelijkheden zijn, zal men teruggrijpen naar de voorbereidende werken. Als er een wet komt die stelt dat je maar 120 per uur mag rijden of je bent strafbaar, dan mag de minister in het parlement nog tien keer zeggen dat 122 ook mag. Nee, de wet is heel duidelijk: het is 120 kilometer per uur en niet meer of niet minder. Wat de minister zegt in de voorbereidende werken, speelt dan geen rol. Ik denk dat we ook hier met die problematiek te maken hebben.

Mijnheer de minister, u zegt dat u geen voorafname wilt doen op de rechtsgang. Die zal zijn gang gaan en het zal uiteindelijk de Raad van State zijn die met twee tegenstrijdige beslissingen geconfronteerd zal worden en de knoop zal moeten doorhakken.

Mijnheer de minister, in uw antwoord hebt u toch een beetje een voorafname gedaan. Ofwel zegt u dat het zo zou moeten zijn, maar dan is de OCMW-wet of het decreet dat de wet heeft gewijzigd, onduidelijk en moeten we dat via een decreetswijziging bijzonder duidelijk maken. Ofwel doet u geen voorafname op wat de Raad voor Verkiezingsbetwistingen en in tweede instantie de Raad van State zegt.

Mijnheer de minister, u zegt dat in dit geval de initiële voordrachtsakten tellen. Waarom is dat dan niet zo voor gemeenteraadsverkiezingen? Waarom worden voor de OCMW-raad nog eens de verkiesbaarheidsvoorwaarden nagegaan van degenen die initieel op de voordrachtsakte staan?

Mijnheer de voorzitter, het is hier geen partijpolitiek debat, maar dat zijn een aantal dingen die in feite toch niet kloppen. Als de gemeenteraadsverkiezingen vernietigd worden, zijn er nieuwe gemeenteraadsverkiezingen, desnoods met nieuwe kandidaten. Het is dan alsof er geen verkiezingen hebben plaatsgehad.

Mijnheer de minister, hier vertrekt men van het standpunt dat, omwille van het feit dat een voordrachtsakte al dan niet onontvankelijk was – wat volgens uw interpretatie in Peer misschien wel, maar in Oostende niet het geval is –, de initiële voordrachtsaktes gelden. Wat als ondertussen iemand gestorven is? Dan kan een voordrachtsakte die perfect in orde was, helemaal achterhaald zijn.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Van Hauthem, ik verberg me ook niet, want dan had men de vraag blijven

stellen hoe het komt dat Oostende dat vermeldt. Ik zeg hoe het tot stand is gekomen en heb daar een visie over, maar uiteindelijk zal het administratief rechtcollege een verdict vellen. We zullen dat dus moeten afwachten.

Het is ook zeer moeilijk om uitspraken te doen en een waardeoordeel uit te spreken over concrete beslissingen in concrete casussen die ik zelfs niet in handen heb. Bovendien, en dat is ook hoorbaar, verdedigt iedereen zijn belang. Uiteraard neemt iedereen een bepaalde positie in.

Men had zich veel problemen kunnen besparen. Als dat in meer dan 300 steden en gemeenten in Vlaanderen probleemloos is verlopen, is dat omdat degenen die de voordracht moesten doen de instructies goed hebben gelezen – en blijkbaar hebben sommigen nagelaten om de voordrachtsakte te lezen en hebben gewoon vertrouwd op de traditie – en omdat de secretaris heeft gezegd dat er een probleem is en dat de voordracht moest worden aangepast.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, Oostende, Peer en Middelkerke zijn nu drie casussen, maar in het algemeen moesten heel veel secretarissen samen gaan zitten om te bekijken hoe de voordrachtsakte voor het OCMW eigenlijk ingevuld moest worden. In een bepaalde gemeente zei de secretaris dat alle verkozenen de voordrachtsakte moeten tekenen. De verkiezingen zelf verliepen uiteindelijk zonder problemen, omdat niet overal klachten werden ingediend, maar het voorbereidende werk door de secretarissen, op basis van de beschikbare teksten, had heel wat voeten in de aarde. Mijnheer de minister, vanuit mijn, weliswaar beperkte, ervaring kan ik u meedelen dat er bijzonder veel overleg nodig was.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Van Hauthem, vanuit de administratie en de VVSG hebben we daar nooit signalen over ontvangen. Die mensen hebben nooit enige schroom, maar dat is ook hun taak, om problemen meteen aan te kaarten. Meestal gebeurt dat door middel van een perscommuniqué – en dat is ook geen probleem –, maar daarover heb ik niks gehoord. Ook de administratie heeft daar geen weet van.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Wim Van Dijk tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de erkenning van lokale islamitische gemeenschappen

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Wim Van Dijck: Met deze vraag heb ik niet de bedoeling een groot politiek discours af te steken over de erkenning van de islam of over de organisatie en de werking van de erkende erediensten. Men kent ons standpunt terzake. Ik zou open deuren intrappen indien ik daar nog eens op in zou gaan. Toch is het belangrijk dat we deze zaak blijven opvolgen, niet het minst omdat daarover vragen blijven komen uit diverse geledingen zoals de provincieraden.

Mijnheer de minister, in antwoord op een schriftelijke vraag van eind november 2006 van de heer Dewinter, verstrekte u een lijst van 34 lokale islamitische gemeenschappen die een aanvraag tot erkenning hebben ingediend. De behandeling van de dossiers was toen nog bezig, en bijgevolg kon u geen verdere antwoorden geven op een aantal bijkomende vragen. Vandaag zijn we enkele maanden verder en lijkt een stand van zaken op zijn plaats.

Ook in de provincies houdt men de vordering van de erkenningen nauwlettend in het oog. De erkenning van de islamitische geloofsgemeenschappen heeft voor hen immers belangrijke gevolgen, niet het minst financieel. Het zou voor de provincies nuttig kunnen zijn nu al een zicht te hebben op de mogelijke financiële impact van een eerste ronde van erkenningen.

Mijnheer de minister, hoever is de administratie gevorderd met het beoordelen van de ingediende dossiers? Indien dat werk zou zijn afgerond, is er dan al een selectie gemaakt van zeven à acht lokale moslimgemeenschappen die voor erkenning in aanmerking komen? Zo ja, welke zijn dat dan en hoe is de verdeling over de provincies?

Hoeveel van die 34 dossiers waren niet in orde en op welke gronden zij ze afgekeurd of opzij geschoven? Als er al een selectie gemaakt is, zijn de aanvragen voor advies naar alle in het decreet vermelde instanties dan al vertrokken?

Werden er gemeenschappen samengevoegd om een gezamenlijke erkenning als een entiteit te bekomen, wellicht onder bepaalde voorwaarden?

Kunnen de erkende gemeenschappen er nog in slagen om binnen de zes maanden na de installatie van de provincieraden een meerjarenplan in te dienen? Ik heb dat teruggevonden in een nota die bijvoorbeeld door de dienst Cultuur in de provincie West-Vlaanderen werd verspreid.

In elk dossier moet er ook een financieel plan zitten. Hebt u een totaalzicht op de financiële gevolgen die de eerste golf erkenningen voor elke provincie zal hebben?

Hoewel nog in geen enkele provincie gemeenschappen erkend zijn, laat staan vier of meer, zoals in het decreet

voorgescreven, wordt er wel al gewerkt aan de oprichting van centrale besturen, onder meer in West-Vlaanderen. Hebt u een zicht op de stand van zaken in elke provincie?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: In antwoord op een schriftelijke vraag van de heer Dewinter van 22 november 2006, heb ik inderdaad een lijst opgegeven van 34 lokale islamitische geloofsgemeenschappen die op dat ogenblik een erkenning hadden gevraagd. In datzelfde antwoord heb ik er ook op gewezen dat het niet mijn bedoeling was om alle aanvragen in een pakket te behandelen. Alleen al om budgettaire redenen is het immers onmogelijk om dertig aanvragen ineens te honoreren. Ik wens hier dan ook stapsgewijs in tewerk te gaan. Zo zou ik in een eerste fase een zeven- à acht lokale islamitische geloofsgemeenschappen willen erkennen. Om die reden heb ik aangekondigd dat ik een overleg zou opstarten met de Moslimexecutieve en haar zou vragen welke zeven of acht aanvragen zij prioritair behandeld wilde zien. Dat overleg is ondertussen afgerond en is overigens zeer constructief verlopen.

Het resultaat is dat de Moslimexecutieve me een lijstje heeft bezorgd van acht lokale geloofsgemeenschappen waarvoor ze prioritair een erkenning wenst. De lijst met prioriteiten werd me toegestuurd bij brief van 10 januari 2007. Op 2 februari 2007 zijn de nodige adviezen aangevraagd, zowel aan de federale overheid als aan de gemeenten en de provincies op het grondgebied waarvan de betrokken moskeeën gelegen zijn.

Tot op heden zijn nog geen adviezen binnengekomen. Ik wil er wel op wijzen dat de overheden waaraan advies moet worden gevraagd, vier maand de tijd hebben om te reageren. Pas na het verstrijken van deze termijn wordt hun advies geacht positief te zijn.

Welke zijn nu die acht moskeeën die men erkend zou willen zien? Voor de provincie Antwerpen zijn dat er drie: de moskee Mehmet Akif, met 3500 Turkse gelovigen, de moskee Al Mouslimine, met 1300 Marokkaanse gelovigen en de Noor Ul Harammoskee met 900 Pakistaanse gelovigen. Zowel van de Marokkaanse als van de Turkse en de Pakistaanse gemeenschap is dat er dus één. In Limburg gaat het over de moskee Selimiye in Heusden-Zolder, waarbij 3000 Turkse gelovigen zijn aangesloten, en over de Badrmoskee in Hasselt, met 950 Marokkaanse gelovigen. Voor Oost-Vlaanderen gaat het over de Yavuz Sultan Selimmoskee in Gent, met 2500 Turkse gelovigen. Voor West-Vlaanderen gaat het over de Assounahmoskee in Waregem, met 1100 Marokkaanse gelovigen. Voor Vlaams-Brabant gaat het over de Beraatmoskee in Diest, met 1500 Turkse gelovigen. Zoals u kunt zien, is elke provincie in deze lijst vertegenwoordigd. Ook de

verschillende strekkingen binnen de islamitische godsdienst zijn klaarlijk vertegenwoordigd.

Daar er tot op heden nog geen adviezen zijn binnengekomen, wens ik nu geen uitspraken te doen over de ingediende dossiers. Ik zal hierover pas een oordeel vellen vanaf het ogenblik dat ik beschik over alle elementen die nodig zijn om tot een gedegen beslissing over de erkenningsaanvraag te komen. Dat begrijpt u wel.

Zoals ik reeds heb aangegeven, werden alle instanties die om advies moeten worden verzocht, onmiddellijk aangeschreven na ontvangst van de officiële aanvragen.

Ik heb in het begin van het overleg met de Moslim-executieve inderdaad de mogelijkheid geopperd om moskeeën te 'fusioneren', om aldus eventueel een gezamenlijke entiteit te erkennen. De Moslim-executieve heeft op dit ogenblik van deze optie afgezien en heeft vooralsnog geen aanvragen ingediend tot erkenning van zogenaamde samengevoegde moskeeën.

Ik kan uiteraard geen antwoord geven op de vraag of de erkende gemeenschappen er nog in zullen slagen om binnen zes maanden na de installatie van de provincieraaden een meerjarenplan in te dienen. Dat hangt natuurlijk ook af van het ogenblik waarop ik eventueel tot de erkenning van de islamitische geloofsgemeenschappen zal kunnen overgaan. Dat hangt dan weer samen met het ogenblik waarop ik de aangevraagde adviezen zal krijgen.

Zonder vooruit te willen lopen op de definitieve besluitvorming, kan ik u de volgende totaalbedragen per provincie meedelen, op basis van het financieel plan van de acht ingediende erkenningsaanvragen. Voor de provincie Antwerpen gaat het voor de gewone dienst over 11.081 euro in 2007, over 10.000 euro in 2008 en over 10.000 euro in 2009. Voor de provincie Limburg gaat het voor de gewone dienst over 69.918 euro in 2007, over 67.330 euro in 2008 en over 67.330 euro in 2009. Voor de provincie Oost-Vlaanderen gaat het over 9000 euro in 2007, over 8500 euro in 2008 en over 8500 euro in 2009. Voor de provincie Vlaams-Brabant gaat het over 7500 euro in 2007, over 8500 euro in 2008 en over 8500 euro in 2009. Voor de provincie West-Vlaanderen gaat het over 350 euro in 2007, over 6500 euro in 2008 en over 9900 euro in 2009. De investeringen in de buitendienst bedragen voor Antwerpen 131.400 euro in 2007, 120.712 euro in 2008 en 98.751 euro in 2009. Dat is dus een daling. Voor Limburg, Oost-Vlaanderen en Vlaams-Brabant is er niets begroot voor investeringen in de buitengewone diensten. In West-Vlaanderen gaat het over 44.500 euro in 2007, 27.000 euro in 2008 en 25.000 euro in 2009.

Ik heb geen zicht op de stand van zaken in elke provincie met betrekking tot de oprichting van centrale kerkbesturen. Ik zal hierover navraag doen bij de provinciegouver-

neurs. Zodra ik over die informatie beschik, zal ik u die bezorgen. U weet dat ik dat ook echt zal doen.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Wim Van Dijk: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw zeer correcte antwoord.

Ik wil nog even ingaan op het antwoord op de zesde vraag. Het is momenteel niet duidelijk of die erkende gemeenschappen erin zullen slagen om binnen die termijn van zes maanden een meerjarenplan in te dienen. Mocht dat niet zo zijn, heeft dat dan bepaalde gevolgen? Dat is me immers niet duidelijk.

Minister Marino Keulen: Dat plan zou ingediend moeten zijn tegen 2 juni. Als er echter nog geen erkenningsaanvragen zijn goedgekeurd, dan geldt dat uiteraard niet. De enige straf waarin het decreet voorziet als de plaatselijke geloofsgemeenschap geen meerjarenplan heeft ingediend tegen 2 juni, bestaat er dan gewoon in dat het centrale bestuur dan in haar plaats treedt.

De heer Wim Van Dijk: Als de gemeenschap later wordt erkend, bijvoorbeeld na 2 juni, moet dat plan er dan tegen volgend jaar zijn, of moet ze dan geen plan meer indienen? Dat is me niet helemaal duidelijk. Die termijn van zes maanden na de installatie staat daar immers expliciet in.

Minister Marino Keulen: Dat is natuurlijk een bepaling voor de gemeenschappen die al erkend waren. Nu is er sprake van een specifieke omstandigheid. Dan telt die termijn van zes maanden inderdaad niet.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
